

MID - TIJDSCHRIFT

MID-TIJDSCRIFT

uitgave Sectie G2-HKKL

december 1963

2e jaargang: nummer 4

Redactie: Luitenant-Kolonel E.Th. Poppe
Luitenant-Kolonel J.H. Gimbel
Luitenant-Kolonel D.B.W. van Ardenne
Majoor H.P. Blonk

Adres: SCHOOL MILITAIRE INLICHTINGDIENST
Oranje Nassaukazerne
Harderwijk
telefoon: 03410-2741

.....

Het MID-Tijdschrift wordt functioneel gedistribueerd. De exemplaren behoren op de Sectie 2 aanwezig te zijn en dienen dus bij overplaatsing aan de opvolger te worden overgegeven.

.....

INHOUD

	Blz.
Voorwoord van de Kolonel van de GS C. Knulst	1
Van de Redactie	2
Uit de V.S.	2
Drones	3
De S2 van het painfbat (mech en mot) c.q. tkbat in het vertragend gevecht .	6
Enkele gegevens omtrent het Sovjet mechbat en de Sovjet mechcie	12
Deutscher Freiheitssender 904 en Deutscher Soldatensender 935	12
Camouflage en misleiding	15
Uit de Voyenny Vestnik 1962	20
Electronics on the battlefield	22
Het gemechaniseerde bataljon in de opmars	27
Oefening "OP MARS"	33
Boekbespreking	34
Uit tijdschriften. Boeken	35
Bijgevoegd: Oleaat oefening "OP MARS"	

VOORWOORD VAN HET HOOFD VAN DE MILITAIRE INLICHTINGDIENST,
DE KOLONEL VAN DE GS C. KNULST

Reeds geruime tijd mocht ik in het buitenland - steeds met veel genoegen - het MID-Tijdschrift lezen, en dit niet alleen omdat het terrein van de inlichtingen steeds mijn bijzondere voorkeur had.

In mijn nieuwe functie moge ik hier ter plaatse nogmaals de woorden aanhalen van mijn geachte voorganger, de Brigade-Generaal J.L. Hollertt, wanneer deze in het bijzonder het belang van een inlichtingendienst, vooral in vreedestijd, onderstreept.

Het ligt aan ons, lieden betrokken bij dit onderdeel van de Koninklijke Landmacht, om het laatste waar te maken door dit belang naar buiten uit te dragen.

Het is in die zin, dat ik U, redactie, verzeker van mijn persoonlijke steun en succes toewens bij de verdere publicaties van het Tijdschrift.

.....

VAN DE REDAKTIE:

In de Koninklijke Landmacht vinden regelmatig mutaties plaats, de redactie maakt hier geen uitzondering op.

Bij de samenstelling van dit nummer maakte de Luitenant Kolonel J.B. Lagaune geen deel meer uit van de redactie; zijn plaats is ingenomen door de Luitenant Kolonel D.B.W. van Ardenne, die hem ook in zijn functie van G2-1 Lk opgevolgd heeft.

De redactie meent niet met deze mededeling alleen te moeten volstaan maar van deze plaats af de Luitenant Kolonel Lagaune dank te zeggen voor het werk dat hij als redaktielid verricht heeft en waarvoor hij, ondanks zijn drukke werkring, steeds tijd wist te vinden. Mede door zijn aktiviteit is het mogelijk geweest tot een o.i. verantwoorde uitgave te komen.

Wij wensen de Luitenant Kolonel Lagaune in zijn nieuwe functie van Hoofd Bureau V.V.P. veel sukses toe en heten de Luitenant Kolonel D.B.W. van Ardenne van harte welkom in de redactie van dit tijdschrift.

In dit nummer zal voor het eerst het gebruikelijke openingsartikel "Politieke Ontwikkeling" ontbreken. Ook de Majoor G.C. Floor, de schrijver van deze artikelen is overgeplaatst en daardoor niet meer in staat zijn goed gedocumenteerde artikelenreeks te vervolgen, waaruit vele lezers het antwoord konden vinden op het "Waarom?" in de vaak onbekende roerselen in de politieke ontwikkeling om ons heen. Aan het grote gevaar in dit soort publicaties, om er n.l. een droge opsomming van feiten van te maken, wist de schrijver steeds te ontkomen.

De redactie zegt de Majoor Floor van harte dank voor zijn zeer gewaardeerde aktiviteit en wenst hem ook in zijn nieuwe functie veel sukses.

.....

AANVULLING OP MID-TIJDSCRIFT NR 3-1963:

In het MID-Tijdschrift nr 3-1963 is op bladzijde 18 het nummer van het kaartblad (M 745 L 2922) helaas niet vermeld. Met deze kaart erbij komt oleaat nr 1 in het betreffende artikel nog beter tot zijn recht.

.....

UIT DE V.S.:

In de "Infantry", januari 1963, lezen wij in het artikel "A New Organizational Concept" het volgende: "So far we have touched all of our major problems (control, information, support, training) except acquiring enemy information. The problems of acquiring adequate information to conduct the land battle is one of our principal weaknesses and covers the entire spectrum of operations. It is certainly not confined to target acquisition for nuclear weapons.

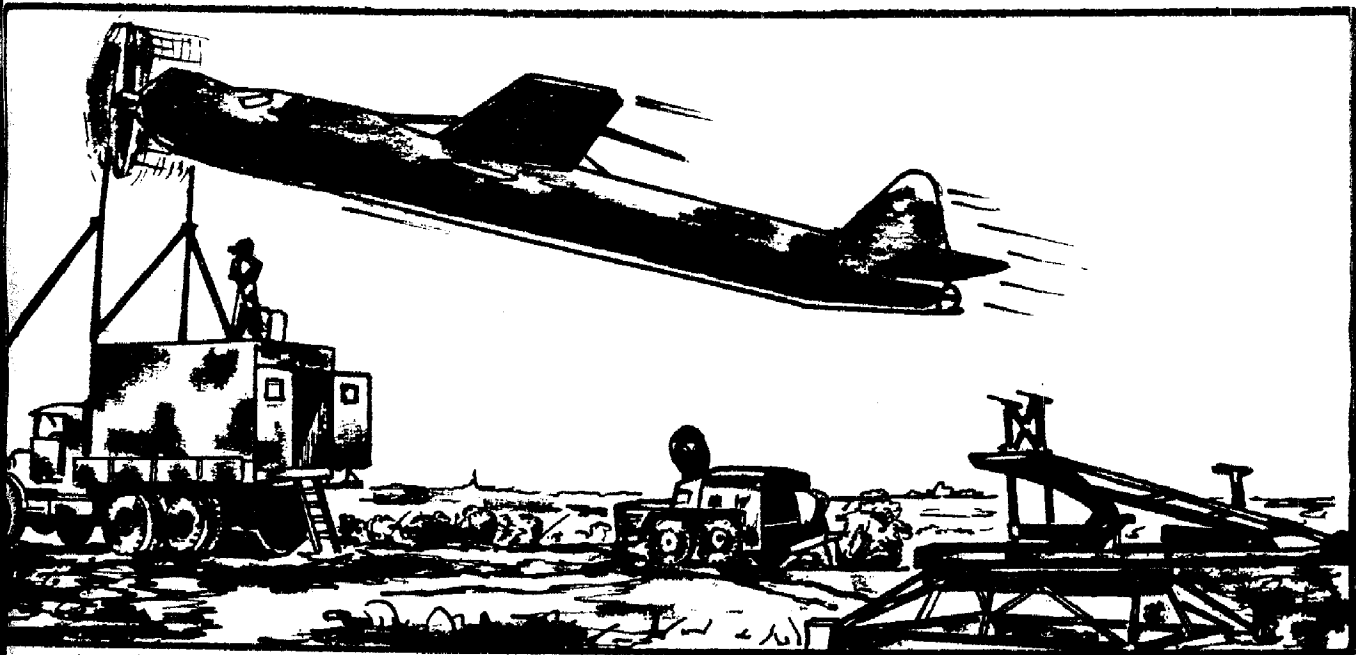
The solution lies in all fields of intelligence. Nothing should be left undone in het hardware line. In addition, our intelligence gathering, processing and dissemination technique and procedures need looking into. Above all we must not relegate the intelligence function to the role of "poor cousin" to operations; on the contrary it should be given the highest priority possible". Tot zover Majoor-Generaal Ben Harrell, Commandant van de USA Infanterieschool.

In de organisatie van het infanterie-bataljon zien wij o.a. voorgesteld: het "reconnaissance and surveillance platoon" met een staf, drie radargroepen met elk 2-AN/PPS-4, drie verkenningsgroepen, die per helikopter kunnen optreden en twee radargroepen met elk 1-AN/TPS-33. Dit is dus een behoorlijk verkenningsorgaan in handen van de bataljonscommandant.

Helaas wordt de sterkte van de verkenningsgroep niet gegeven, doch deze zal de 4 à 5 man niet overschrijden. De lichte radargroep telt voor iedere radar 2 man. De mobiele radargroep telt 3 man voor de AN/TPS-33 bediening. Het totale peloton zal dus ± 30 man tellen.

.....

DRONES

DRONE, SD 1, wordt gelanceerd en met radar geleid.

1. Algemeen

Men is in Amerika jaren geleden begonnen met uit het doelvliegtuigje een verkenningsstoestel te maken. Men heeft deze draadloos bestuurd toestellen de naam "Drone" gegeven; deze naam is thans door alle NAVO-landen overgenomen. In het doelvliegtuig heeft men een camera ingebouwd. Thans hebben verschillende landen verkenningsdrones in ontwikkeling o.a. Amerika, Canada en Frankrijk.

Het zijn kleine toestellen met een lengte van niet meer dan 5 m. Zij worden "Zero length" gelanceerd vanaf een eenvoudige installatie met behulp van "boosters" en daarna bestuurd vanaf de grond door een man met een controlbox. Voor grotere afstanden wordt daarna de besturing overgenomen door radar en deze kan het toestel een vastgestelde route laten vliegen. Onderweg worden opnamen gemaakt met de ingebouwde camera op de gewenste punten van de route, zoals door de G2 opgegeven.

Het toestel landt, terugkomende, per parachute en de camera met film wordt uitgenomen en het toestel wordt geborgen. De film wordt ontwikkeld en afgedrukt, waarna de luchtfoto-interpretateur de foto's annoteert en de gegevens aan de G2 doorgeeft. Op beperkte schaal kunnen nachtopnamen gemaakt worden.

2. Organisatie

De organisatie van een drone eenheid hangt af van het type drone. In het algemeen kan men stellen dat er \pm 10 drones, twee tracking- en plottingradars en een controlewagen om de toestellen door te meten in een dronepeloton zijn opgenomen. Voor transport per 2-3 drones een truck. Verder een donkere kamer-trailer en onderhoudswagen, alsmede enige monteurs, lanceerpersoneel enz. Luchtfoto-interpretateurs moeten worden toegevoegd. Verbindingen met de G2 zijn noodzakelijk. Het is gunstig als b.v. de legerkorpsartillerie en divisie-artillerie op deze verbindingen uitluisteren.

De Amerikanen hebben thans een dronepeloton per divisie. Deze pelotons zijn uitgerust met 12 SD1, een toestel dat beschouwd kan worden als een nog onvolwaardige drone. De snelheid is nog gering en het bereik nog onvoldoende. Een nieuwere versie de SD2 zal deze drone vervangen. Het reeds doorgeven van de foto-opnamen naar de grond tijdens de vlucht is niet mogelijk met deze SD1. Toch is dit zeker gewenst. De gegevens komen dan sneller binnen en bij verlopen gaan van het toestel heeft men in ieder geval datgene wat reeds is gefotografeerd, beschikbaar. Met de SD2 zal dit wel mogelijk zijn.

3. Kwetsbaarheid

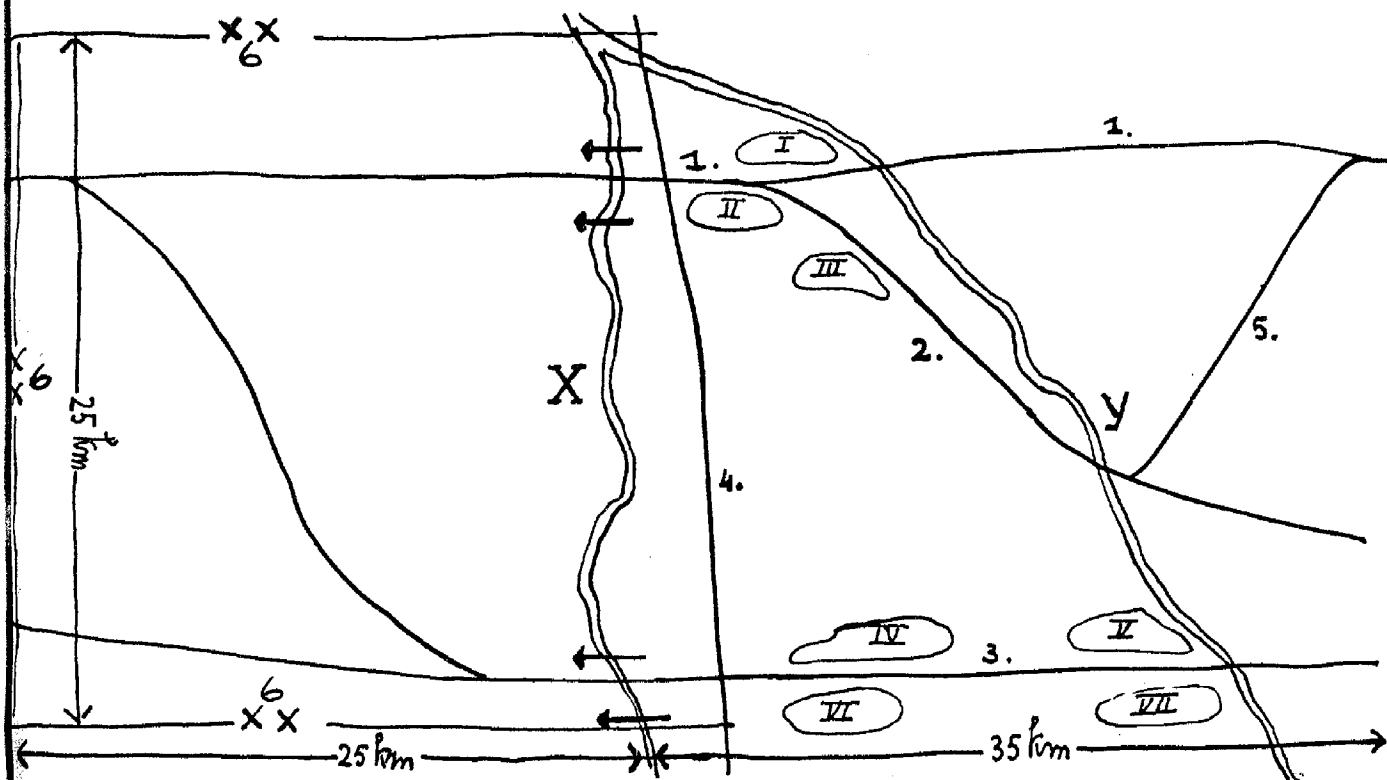
Het toestel is klein en in de nieuwe uitvoeringen vrij snel. Daar de besturing elektronisch geschiedt kan de vijand storen. Om dit tegen te gaan, kan men een geprogrammeerde vlucht toepassen, waarbij een apparaat in het toestel een bepaalde route heeft ingevoerd gekregen, en op deze gegevens vliegt het toestel deze vastgestelde route. Radar besturing is dus niet nodig.

Laag vliegen verhoogt de veiligheid. Dit kan worden bereikt door een apparaat in te bouwen, dat zorg draagt dat het toestel altijd een bepaalde hoogte boven het reliëf van het terrein blijft, b.v. 100 m. Hierdoor kan men toch laag vliegen en tevens voorkomen, dat het toestel tegen een heuvel vliegt. Laag vliegen sluit radarbesturing uit en een geprogrammeerde vlucht is dus noodzakelijk.

4. Camera

Foto's nemen op geringe hoogte is ongunstig, tenzij speciale voorzieningen aan de camera worden getroffen. Het toestel zal dus normaliter moeten stijgen tot bijvoorbeeld 1200-4000 voet om efficiënt te kunnen fotograferen. Dit is overigens afhankelijk van de camera. Met de huidige Amerikaanse camera is het reeds mogelijk op \pm 400 voet opnamen te maken; de camera moet tevoren op de gewenste hoogte ingesteld worden.

De drone kan blitzlicht meevoeren; met mogelijkheden voor 14-16 nachtopnamen. Dit aantal is vrij gering, maar het is al een hele verbetering met de huidige mogelijkheden, die voor het lichte vliegtuig nihil zijn.

5. Planning G2-6 Div voor drone verkenningplanAlgemeen

6 Div verd achter de X rivier. Vij naderingsmogelijkheden vallen samen met de wegen 1, 2 en 3. De overgangsplaatsen over de X rivier zijn met pijl aangegeven. Mogelijk verzamelgebieden zijn I, II enz.

Plan

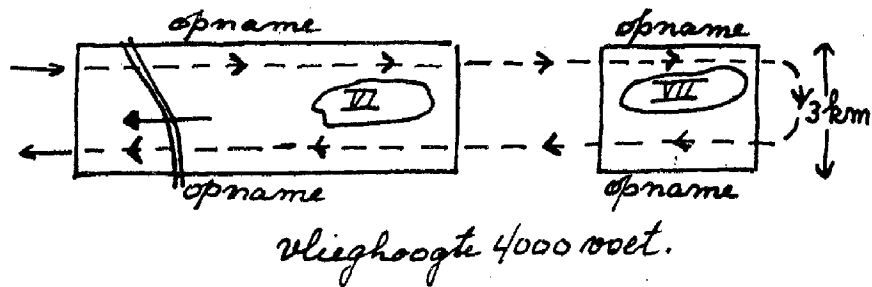
Verk van de routes 1, 2 en 3 en de rivieren X en Y en de vzgebn zijn de basis van het plan.

Drone mogelijkheden: 2 vluchten per uur, met per vlucht een strip 60% overlap van ± 40 km lengte bij dag en 24 km lengte bij nacht. Hierbij is aangenomen bij dagopname een vlieghoogte van 400 voet en bij nachtopname van 4000 voet.

Geplande vluchten: 1. rivier X (na vorming vij bruggehoofd)
 2. rivier Y
 3. wegen 1 - 5 - 2
 4. weg 3
 5. vzgebn I, II, III
 6. vzgebn V en IV
 7. vzgebn VI en VII

(area search)

De vluchten voor de vzgebn beginnen en eindigen bij de mogelijke overgangsplaatsen. Deze 7 vluchten kunnen overdag worden gemaakt, ieder $3\frac{1}{2}$ uur met zodanig een tussentijdse herhaling als één der geplande vluchten niet benodigd is. De vluchten over de verzamelgebieden worden uitgevoerd als volgt:

Bij nacht zal een nauwkeurige prioriteit moeten worden gemaakt, daar dan niet 7 x 40 km filmstrip doch 7 x 24 km filmstrips kan worden gemaakt per $3\frac{1}{2}$ uur. Indien de gehele filmstrip wordt gebruikt (± 100 opnamen) zijn ± 30 min gemoeid met het ontwikkelen en afdrucken van de film. Hierbij komt nog ± 30 min voor de interpretatie (1 phase). De 14-16 nachtopnamen vergen ± 10 min ontwikkelen en 10 min interpretatie.

6. Conclusie

De drones staan onder stafverantwoordelijkheid van de G2. Hij geeft aan waar verkend moet worden (zie pt 5). De mogelijkheid om diep uit vijandelijk gebied gegevens te verkrijgen is dus aanwezig, op beperkte schaal ook bij nacht. De gegevens zijn snel beschikbaar, met de huidige oude apparatuur is ± 30 min na het landen van het toestel een hele film gereed en komen de eerste gegevens reeds beschikbaar. Bij de moderne uitvoering komen de gegevens reeds beschikbaar ± 10 min na opname. Drones zullen een zeer waardevolle aanvulling zijn op de huidige onbevredigende verzamelorganen vooral daar ze direct ter beschikking staan van de G2 en tot zeker 80-100 km diep in vijandelijk gebied kunnen gaan.

.....

DE S2 VAN HET PAINFBAT (MECH EN MOT) C.Q. TKBAT IN HET VERTRAGEND GEVECHT

INLEIDING

In het vorige nummer is in dit kader de opmars behandeld. Het zou logisch zijn thans de aanval, vervolgens de verdediging en daarna het vertragend gevecht te behandelen. Om bepaalde redenen wordt echter na de opmars eerst het vertragend gevecht behandeld, vooral ook omdat dit voor de S2 één van de moeilijkste tactische situaties geeft.

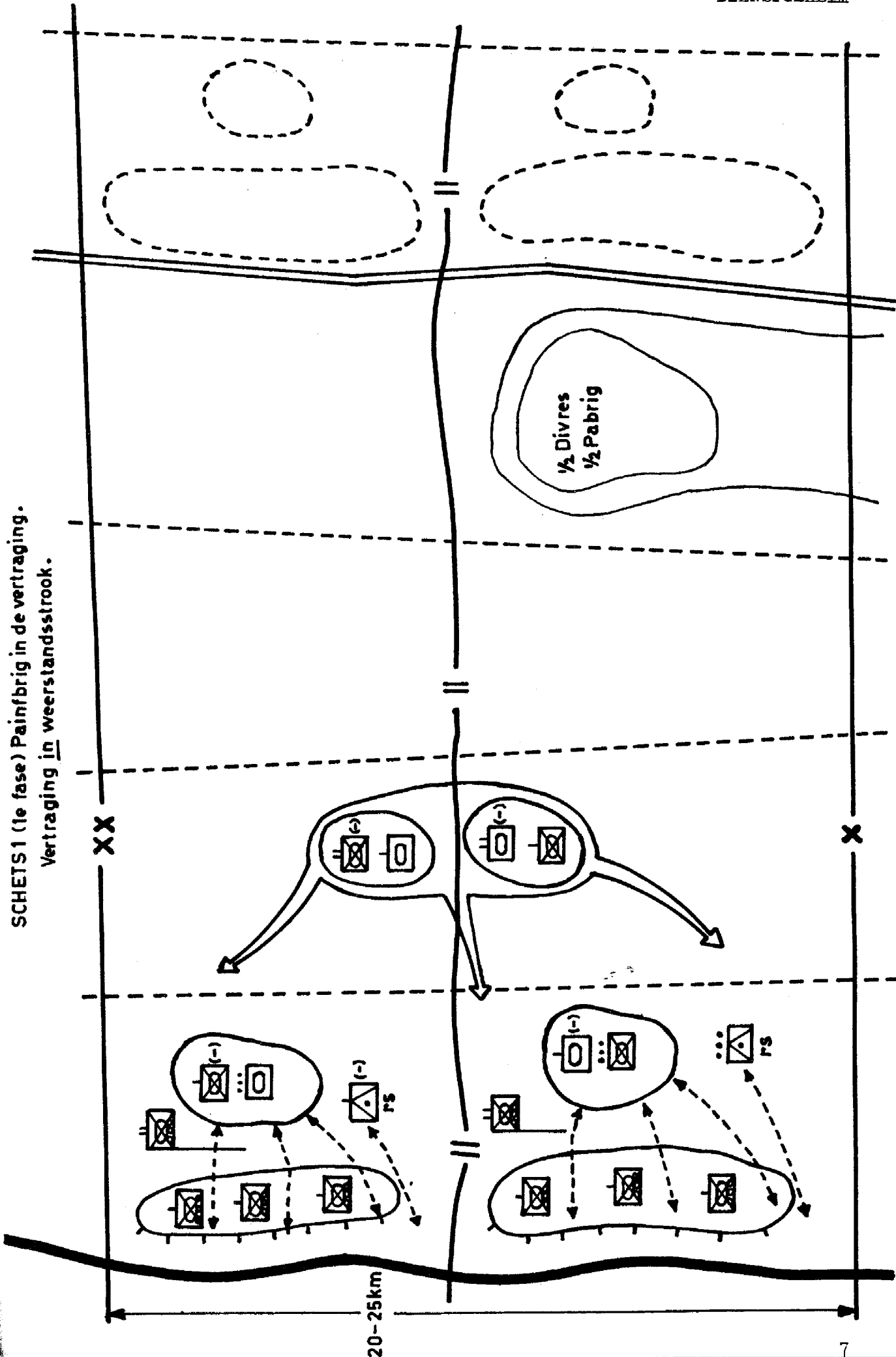
ALGEMEEN

1. Doel van het vertragend gevecht (punt 222-VS 7-207)

Het doel kan zijn:

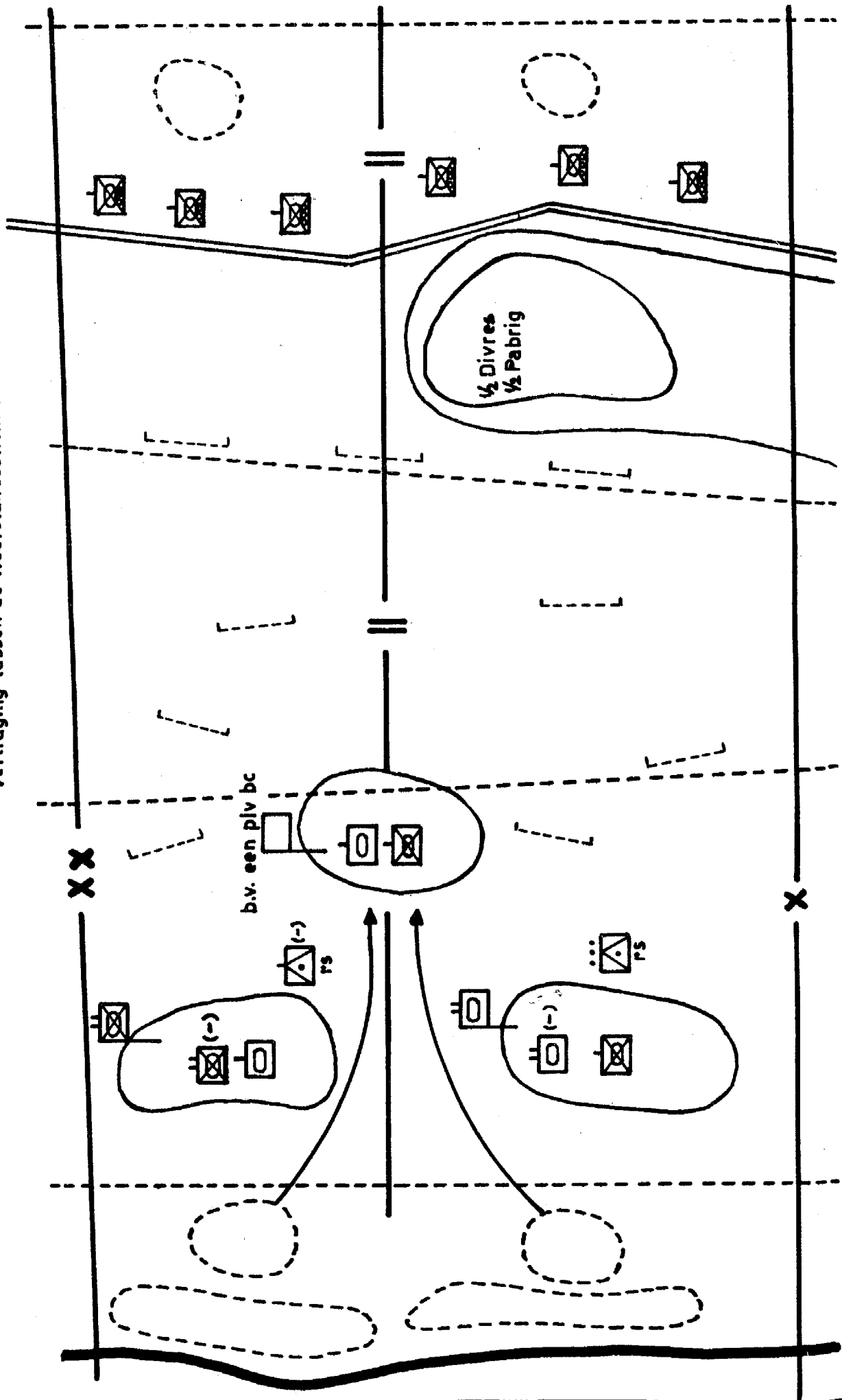
- a. meestal om tijd te winnen, m.a.w. terrein te ruilen voor tijd;
- b. ter beveiliging van een grotere eenheid die op de terugtocht is;
- c. zich aan te passen aan bewegingen of opstellingen van andere eigen eenheden;

SCHEETS 1 (1e fase) Painbrig in de vertraging.
Vertraging in weerstandsstrook.

20-25km

SCHETS 2 (2e fase) Painbrig in de vertraging.
Vertraging tussen de weerstandsstroken.

- d. elders de inzet van eenheden mogelijk te maken;
- e. de vijand te kanaliseren naar voor hem ongunstige situaties.

2. Kenmerken van het verdragend gevecht (punt 223-VS 7-207)

Deze zijn:

- a. vereist worden goed geoefende, gemechaniseerde eenheden met hoog moreel onder besluitvaardige commandanten met groot initiatief en zelfstandigheid;
- b. centrale voorbereidingen, doch gedecentraliseerde uitvoering;
- c. het zoveel mogelijk afbreuk doen aan de vijand zonder tot een beslissend gevecht met hem te komen;
- d. het benutten van het terrein (het produkt van terrein maal eigen troepen geeft namelijk als uitkomst de maximaal te behalen tijdwinst).

3. Soorten vertraging

- a. Volledig beweeglijke vertraging, indien in het terrein nagenoeg geen belangrijke hindernissen kunnen worden uitgebuit. Hierbij moet kunnen worden vertraagd over grote diepte met zeer beweeglijke troepen.
- b. Vertraging in weerstandsstroken
In deze stroken kan gedurende beperkte tijd verdedigend worden opgetreden. Het terrein moet zich daartoe lenen o.a. doordat hindernissen kunnen worden uitgebuit.
- c. Combinatie van voorgaande methoden
Een deel van de strijdkracht voert het gevecht in weerstandsstroken; een ander deel voert de vertraging als onder a, in het terrein tussen de weerstandsstroken.

4. Verkenning

Een uitgebreide verkenning is noodzakelijk i.v.m.:

- het tijdig onderkennen van vijandelijke nadering, sterkte, enz.;
- de bewaking en de beveiliging van het meestal brede front;
- het contact onderhouden met de vijand;
- het voorkomen van infiltraties en flankering.

5. Maskering, enz.

De vijand moet voortdurend in twijfel verkeren t.a.v. de werkelijke lokatie en de sterkte van eigen troepen, derhalve: goede camouflage, dekking, sporendiscipline, enz.

6. Voorbereiding

- Een analyse van het terrein en het vijandelijk optreden, teneinde de vijandelijke naderingsmogelijkheden en de meest geëigende verdragende mogelijkheden vast te stellen.
- Een goed waarnemingsplan, in de toekomst tevens voor de elektronische middelen voor nacht en slecht zicht.
- Een uitvoerbaar, gedegen verzamelplan (zie punt 4).

7. De uitvoering

Zie de schetsen 1 en 2.

Eerste fase:

De gemotoriseerde bataljons in verdedigende opstellingen op een breed front met gemechaniseerde/tankteams onder bevel om:

- vijandelijke tanks op grotere afstand te bestrijden;
- door aanvallend optreden een door de vijand gebonden deel van het gemotoriseerde bataljon gelegenheid te geven zich los te maken;
- tijdig bepaalde opstellingen in te nemen teneinde voortijdig doordringen van de vijand te voorkomen.

Tweede fase:

Gemotoriseerde bataljons breken het gevecht af (bij voorkeur bij nacht) en gaan terug op de volgende weerstandsstrook. Het gemechaniseerde bataljon en het tankbataljon voeren de volledig beweeglijke vertraging.

In beide fasen moet getracht worden de vijand te dwingen tot concentratie, teneinde kernwapendoeleinden te vormen. Kernwapens worden hiertoe tevoren gepland op daartoe gunstige terreindoeleinden.

Werkzaamheden van de S2 van een painfbat (mot)

De S2 van de gemotoriseerde bataljons voert de normale werkzaamheden uit, die in de verdediging ook van hem worden verlangd. Bijzondere problemen doen zich hierbij niet voor. Hij maakt een taktische weer- en terreinstudie, waardoor mede de bataljonscommandant zijn plan beter kan opstellen. Deze taktische weer- en terreinstudie kan het beste worden gemaakt in oleaatvorm, waarop: hindernissen, naderingsmogelijkheden vijand en taktisch belangrijke gebieden voorkomen. Tevens dient te worden aangegeven waar qua terrein de gemechaniseerde/tankteams het beste kunnen optreden, hetzij offensief dan wel defensief (ook in de diepte, waar de vijand mogelijk kan doordringen).

Het waarnemingsplan moet worden samengesteld. In de toekomst moet hierin ook de inzet van elektronische middelen worden verwerkt. De S2 kan ook nog de S3 behulpzaam zijn met het plan voor de gevechtsbeveiliging.

Het verzamelplan (in oleaatvorm) moet worden samengesteld en de opdrachten c.q. verzoeken, hieruit voortkomend, moeten worden geformuleerd en uitgegeven. Gedekte terugtochtswegen moeten (b.v. op een afzonderlijk oleaat) worden aangegeven.

Het inlichtingenbeeld moet snel en accuraat worden bijgehouden. Immers: de bataljonscommandant moet tijdig weten hoe sterk de vijand is, waar hij is en wat hij doet. Hij moet tijdig beslissen over de inzet van het gemechaniseerde tankteam alsmede hoe en wanneer hij de compagnieën los zal moeten maken. Mede naar aanleiding van de inlichtingen van het bataljon zullen kernwapens worden ingezet.

De moeilijkheid zal zich doen gevoelen, dat de S2 wel een beeld zal krijgen van wat zich vlak voor het bataljon afspeelt, doch niet van wat in de diepte van het door de vijand bezette gebied gebeurt. Ook hier kan terreinstudie en kennis van de taktische doctrine van de vijand weer helpen.

De vijand zal vaak aanvallen met twee echelons per bataljon of hoger niveau; wordt het bataljon in een sector aangevallen door bijv. twee compagnieën (+) dan zal de derde compagnie hier meestal achter volgen op ± 1000 - 2000 m. De plaats van de 2e echelonstroepen en vuursteunmiddelen is veelal bepalend voor het zwaartepunt van de vijandelijke aanval. De aanval komt vanuit de diepte, buiten het waarnemingsbereik van de bataljons-S2. Daar het bataljon hindernissen uitbuit zal de vijand echter tevoren hieraan iets moeten doen. Hij zal tevoren verkennen en de aanval wordt meestal ingeluid met een artilleriebeschieting. Zo zijn er veel activiteiten van vijand die snel en nauwkeurig moeten worden bijgehouden en die de S2 het inlichtingenbeeld zullen kunnen geven. Vanzelfsprekend zullen ook inlichtingen van de brigade moeten komen. Ook hier weer is het nuttig om uit te luisteren:

- het commandonet verkenningscompagnie (eskadron);
- het lichte vliegtuigennet;
- het brigadecommandonet waarop de andere brigadeonderdelen melden.

Verder mag nog worden verwezen naar het artikel in het MID-Tijdschrift nr 3,

1962: "Zien, horen en melden", waarin tot uiting komt van welke organen in een bataljon nog gebruik moet worden gemaakt om gegevens binnen te krijgen.

In de praktijk zal moeten worden gezien hoe het beste door de sectie in de commandovoertuigen kan worden gewerkt en hoe het beste de gegevens kunnen worden bijgehouden. Aanbevolen kan worden op een plankje (folioformaat) inlichtingendagboekbladen met één carbon te bevestigen met eenvoudige klemmen, waarop in tweevoud alle meldingen worden genoteerd. Daarnaast zal de overzichtskaart moeten worden bijgehouden. Meer registratie is niet nodig.

Alle meldingen die op berichtenblokbladen worden opgenomen en op de sectie binnenkomen, worden na verwerking op een spijker geprikt c.q. in een grote klem gezet welke vast in het commandovoertuig is bevestigd. Zo min mogelijk losse papieren moeten rondslingeren, want men moet ieder moment kunnen verplaatsen. De uitgaande meldingen kunnen op zelfgemaakte standaard "formulieren" worden genoteerd en daarna doorgegeven.

Deze formulieren kunnen de volgende indeling krijgen:

WIE - Hier ABC
 WAT - Vijandelijke tankpeloton en gemechaniseerde compagnie
 WAAR - A21 (checkpunt, indien gebruikt)
 WANNEER - 1400 uur
 HOE - Verplaatsen in noordelijke richting.

Werkzaamheden van de S2 van een painfbat (mech) c.q. tankbat

Het gemechaniseerde en tankbataljon zullen het volledig beweeglijk verdragende gevecht voeren, nadat de gemotoriseerde bataljons zijn teruggegaan. Dit gevecht zal afwisselend offensief en defensief worden gevoerd.

De S2 begint voor het vak waarin het bataljon (+ -) dit gevecht voert een taktische weer- en terreinstudie te maken. Hier spelen de hindernissen weer een grote rol, immers deze begunstigen een defensief optreden en kunnen belemmerend werken voor een offensief optreden. In omgekeerde zin geldt dit voor de vijand. In deze taktische weer- en terreinstudie wordt vervolgens met pijlen aangegeven waar een gemechaniseerde vijand zijn aanval vermoedelijk zal voortzetten. Daarna wordt in blauw aangegeven waar eigen eenheden het beste grendelstellingen kunnen innemen voor defensief optreden en waar zij het beste offensief kunnen optreden (blauwe pijlen).

Ten aanzien van de vijand is het te verwachten dat deze zijn aanval, na het teruggaan van de gemotoriseerde bataljons, \pm 35 km zal doorzetten, hetzij met gemechaniseerde eenheden, maar ook vaak met tank-zware eenheden. Hij kan ook helikopter-eenheden inzetten om bruggen enz. te vermeesteren voor de aanval over de grond uit. Ook kan een voordetachment worden ingezet om belangrijke plaatsen welke diep in 's vijands gebied liggen te vermeesteren.

Het is voor de S2 van zeer groot belang door nauw contact met de gemotoriseerde bataljons de lokatie, de sterkte en activiteit van de vijand in de sector van deze bataljons te weten en hij zal daarna het contact, nadat de gemotoriseerde bataljons zijn teruggegaan, door middel van het eigen bataljon moeten bewaren. Is hier een vacuum van één à twee uur, dan kan de toestand vijand zich zo sterk hebben gewijzigd dat van een doorlopend inlichtingenbeeld geen sprake is. De S2 dient direkt bij te houden waarheen en met welke sterkte de vijand nu optreedt. Vermoedelijk zal de brigadeverkenningseenheid het contact eerst onderhouden en onder druk van de vijand achter het gemechaniseerde en tankbataljon teruggaan. Het commandonet van de verkenningseenheid dient dus uitgeluisterd te worden, alsmede het lichte vliegtuignet (bij dag). De lichte vliegtuigen kunnen gegevens over de vijand geven in de diepte (tot \pm 8 km). Dit schept in ieder geval de mogelijkheid te weten wat b.v. het 2e echelon van 's vijands voorregimenten doen. Dit is belangrijk want het geeft aanwijzingen voor 's vijands zwaartepunt in zijn aanval.

Zie voor de verwerking van de gegevens het gestelde in: werkzaamheden van de S2 van een painfbat (mot).

ENKELE GEGEVENS OMTRENT HET SOVJET MECHBAT EN DE SOVJET MECHCIE

In verschillende Russische publicaties wordt aangegeven dat de Sovjet mechcie slechts de beschikking heeft over vijf BTR's-152. Een mogelijke verdeling van het personeel over deze voertuigen kan zijn:

- vtg 1. - co + gp - 1 pel
- vtg 2. - 2 gpn - 1 pel
- vtg 3. - 2 gpn - 2 pel
- vtg 4. - gp - 2 pel + gp - 3 pel
- vtg 5. - 2 gpn - 3 pel

De Cie is een vrij kwetsbare eenheid, die slechts als één geheel is te hanteren. Bij het uitvallen van enkele BTR's daalt de gevechtskracht aanzienlijk.

De bc heeft radioverbinding met de ccn over de radiotoestellen van de BTR's en via de draagbare sets voor het gevecht te voet.

De cc heeft radioverbinding met de pcn over de draagbare sets.

De begeleidende tanks hebben een eigen net van de eskc naar de pcn. De cc heeft geen verbinding met de tanks, tenzij deze een draagbare infanterieset meevoeren.

Verder is men aangewezen op visuele verbindingen en op het gebruik van ordonnansen.

"DEUTSCHER FREIHEITSENDER 904"

en

"DEUTSCHER SOLDATENSENDER 935"

Mede in verband met het feit dat grotere Nederlandse eenheden thans blijvend in W-Duitsland zijn gelegerd, is het mogelijk van belang iets meer te weten van een tweetal zogenaamde "Illegale Zenders", die regelmatig in Duitsland zijn te beluisteren. En die doorgaans graag worden beluisterd!

U zult zich afvragen: waarom?

Luistert U echter eerst zelf eens naar deze programma's en U zult het antwoord zelf vinden: zij voldoen aan de vraag van de doorgaans jeugdige militair naar "moderne" muziek, terwijl de tussengevoegde uitzendingen als het ware op de koop toe worden genomen. Bovendien zijn deze tussengeschoven uitzendingen van het gesproken woord zo geraffineerd opgezet, dat men er in vele gevallen zelfs geïnteresseerd naar zal luisteren, omdat ze aansluiten bij eigen gevoelens van ontevredenheid, op bekende of vermoede misstanden en dergelijke. Tenslotte zijn de tijden van de uitzendingen zodanig gekozen, dat de gemiddelde militair ze wel kan beluisteren, temeer daar het aantal draagbare radiotoestellen hand over hand toeneemt.

Laten we ons echter eerst eens afvragen, wat er achter de eerstgenoemde dezer zenders, de "Freiheitssender", zit. Hij kwam voor het eerst in de lucht (met een volledig programma!) op 18 augustus 1956, één dag na het verbod van de KPD (Kommunistische Partei Deutschlands) in W-Duitsland. De voorbereidingen waren echter reeds in het voorjaar van 1955 begonnen

De overeenkomst van Kopenhagen ten aanzien van de verdeling der golflengten werd doelbewust genegeerd: zonder aankondiging werd gebruik gemaakt van een frequentie, die voordien was gereserveerd voor een Russisch programma: 904 kHz. De redactie van de Freiheitssender bevindt zich in Berlijn, in een dependance van het Staatradiocomité. Slechts een klein aantal van de huidige medewerkers is

nog afkomstig uit de rijen der KPD; de meeste medewerkers zijn ideologisch goed gedrilde en getrouwe volgelingen van het Sedregime (SED = Sozialistische Einheitspartei Deutschlands, de communistische partij in de zogenaamde DDR).

De hoofdredacteur is de communistische veteraan Emil Carlebach, destijds verbonden aan de "Frankfurter Rundschau" en KPD-afgevaardigde in de landdag van Hessen, één der Westduitse deelstaten. Tot de overige belangrijke medewerkers behoren twee leden van het Polit-bureau der SED, Oskar Neumann en Max Schäfer; laatstgenoemde nam reeds deel aan Spaanse burgeroorlog en werkte daarna tot 1956 bij het dagblad "Freies Volk", een communistisch blad, dat ook thans nog, zij het als weekblad, regelmatig illegaal verschijnt. Het feitelijke redactionele en vaktechnische werk wordt echter verricht door Dr H. Egel, één der belangrijkste medewerkers van de "Soldatensender Calais" van Sefton Delmer, die in 1944 en 1945 propaganda voerde tegen de Duitse troepen, met name in Frankrijk en België. Een andere belangrijke medewerker van deze Sefton Delmer was Otto John, die in de annalen van de inlichtingendiensten ook een bijzondere naam heeft verworven. Tenslotte heeft de Freiheitssender nog een aantal vakmensen aangetrokken, die voordien waren verbonden aan verschillende omroepstations.

De Duitse vrijheidszender begint zijn dagelijkse uitzendingen ('s ochtends en 's avonds, totale zendtijd 4 uur) met de aankondiging: "Hier spreekt de Duitse vrijheidszender 904, de enige zender in de Bondsrepubliek, die niet onder controle van de Regering staat". Hiermede moet de indruk worden gevestigd, dat men te maken heeft met een illegaal in West-Duitsland gevestigde zender. Dienovereenkomstig worden de programma's ook niet aangekondigd in de programmabladen der Oostzone. Tenslotte hebben de machthebbers in de Oostzône een stoorzender ingeschakeld, die het beluisteren van het programma van de Freiheitssender voor de bewoners dezer zône zo veel mogelijk moet belemmeren.

De zojuist genoemde aankondiging is uiteraard in al zijn geledingen misleidend en onjuist:

- een zender, geleid door de SED, kan nooit iets met vrijheid te maken hebben;
- de zender is niet gevestigd in de Bondsrepubliek, doch in de nabijheid van Reesen bij Burg (Bezirk Magdeburg), in de omgeving van de oude "Reichsstrasse 1" en wel in het bosgebied "Am Brehm", omgeven door een 2½ m hoge prikkeldraadaf-rastering, bewaakt door een 40-tal leden van de Volkspolizei en voorzien van 5 wachttorens;
- de aankondiging, als zouden alle andere meningsuitingen in de Bondsrepubliek aan controle zijn onderworpen is tenslotte even vals als absurd.

De samenstelling van het programma geschiedt in Leipzig, van waaruit het ter controle wordt doorgezonden naar Oost-Berlijn. Na verkregen fiat wordt het programma geretourneerd via Magdeburg en de zender Burg I naar de eigenlijke zender, die een vermogen van 50 kW bezit. Door de inzet van een zestal, langs de zônegrens gestationeerde, steunzenders kan het vermogen van de Freiheitssender echter worden gesteld op 6-800 kW.

De Freiheitssender tracht, evenals trouwens de Soldatensender, de indruk te vestigen, in de Bondsrepubliek te beschikken over een uitgebreid net van geheime medewerkers, met name in de Bundeswehr en in de vak- en standsorganisaties, die hem van de meest recente informatie voorzien. In werkelijkheid ontleent de Freiheitssender zijn gegevens voor 80% aan de Westduitse dagbladpers, met name aan die der kleinere plaatsen, alsmede aan de berichtendienst van de Westduitse omroepstations. Verder worden de officieel in West-Duitsland geaccrediteerde vertegenwoordigers van het Oostelijke nieuwsagentschap ADN als bronnen gebruikt, terwijl tenslotte naar het Westen reizende funktionarissen van SED en overige organisaties in hun reisverslagen ook wel bepaalde informatie verwerken, welke van waarde zijn voor de samenstelling van toekomstige uitzendingen.

De programma's zijn vrijwel steeds identiek van opbouw; als herkenningsmelodie wordt het bekende strijdlid "Brüder, zur Sonne, zur Freiheit" gebruikt, hetgeen tevens een andere taak van de Freiheitssender benadrukt: het verlenen

van mentale steun aan de illegaal in West-Duitsland verblijvende communisten, die zich gesteund voelen door het apparaat en wier activiteiten als het ware worden gedragen door hun eigen partij en haar uiting: de Freiheitssender. Verder bestaat het programma onveranderlijk uit vier componenten, waarvan de eerste de belangrijkste plaats, als lokmiddel, inneemt:

- a. "moderne" muziek, afgestemd op de jeugd, doorgaans illegaal overgenomen uitzendingen van Radio Luxemburg;
- b. politieke voorlichting, zgn. KPD-nieuwsdienst en politieke (lees: communistische) interpretatie van berichten uit het Westen, waarbij moet worden gesteld, dat de berichten door deze interpretatie vaak zodanig worden verminkt, dat zelfs de samensteller ze niet meer kan herkennen;
- c. doelgerichte, doorgaans korte lezingen, afgestemd op bepaalde bevolkingsgroepen, zoals onderwijzers, militairen, huisvrouwen, scholieren, boeren e.d., met een mengsel van waarheid, verdichtsels en leugen;
- d. uitzending van zogenaamde code-berichten voor illegale medewerkers der KPD in W-Duitsland, die veel overeenkomst vertonen met die, welke ons uit de tijd van Radio Oranje bekend zijn.

Deze laatstgenoemde uitzendingen worden door vroegere medewerkers der verschillende partij-instanties, die de wijk naar het Westen hebben genomen, voor het overgrote deel propaganda genoemd, een vorm van bluf, om de Westduitser angst in te boezemen voor een communistische 5e colonne in de Bondsrepubliek, maar tevens om het illegale KPD-lid in de Bondsrepubliek een hart onder de riem te steken: wij worden niet vergeten, de partij is niet dood!

Speciale aandacht wordt besteed aan de Bundeswehr, die in de uitzendingen van de Freiheitssender een eigen plaats inneemt. De programma's worden geopend en gesloten met de taptoe uit de Amerikaanse film "From here to eternity" en bevatten verder veel plaatjes, zogenaamd aangevraagd door met naam en militair adres te noemen militairen of kleinere eenheden. Betrokkenen weten van dergelijke wensen voor een verzoekprogramma over het algemeen niets af. Onder dezelfde bronvermelding worden verder bestaande of vermoede misstanden opgeblazen, om zodoende de bekende propaganda-elementen: angst - haat - wens - en wigdrijven te verwerken. De indruk moet worden gevestigd, dat dit programma wordt verzorgd door voormalige leden van de Bundeswehr, soms zelfs door leden van de Bundeswehr, nog onder de wapenen zijnde, die hun medewerking verlenen aan deze "illegale" zender. Tenslotte vindt de Freiheitssender medewerkers in de vorm van deelnemers aan puzzels, prijsvragen e.d., waardoor hij de beschikking krijgt over tal van persoonsgegevens, die weer de basis vormen bij de samenstelling van nieuwe uitzendingen.

Ten aanzien van de "Soldatensender 935" (uitzendende op 935 kHz) moet worden gesteld, dat deze zich in tegenstelling tot de Freiheitssender uitsluitend bezighoudt met de leden der drie krijgsmachtdelen, waarvan de landmacht de belangrijkste geacht wordt. De uitzendingen zijn afgestemd op de tijden, dat de militair beslist kan luisteren: 's morgens vóór het ochtendappèl, in de tijd tussen einde-dienst en het avondeten en 's avonds na terugkeer in de kazerne om 10 uur. De hoofdschotel wordt wederom gevormd door (Westelijke) muziek, uiteraard ook weer ontleend aan Westelijke uitzendingen, voornamelijk van Radio Luxemburg. Tussendoor worden, vrijwel analoog aan het Bundeswehr-programma van de Freiheitssender, meldingen van militaire aard doorgegeven, misstanden door militaire inzenders gehekeld enz.

Wel moet worden gesteld, dat het vermogen van de Soldatensender aanzienlijk geringer is dan dat van de Freiheitssender. Anderzijds zijn er echter steeds voldoende ontevreden of dwarsdrijvende elementen in de krijgsmacht aanwezig, om verdraaide of sterk overdreven en gekleurde gegevens tegen betaling aan de Soldatensender ter beschikking te stellen, waardoor het lijkt, alsof deze over beter geïnformeerde medewerkers beschikt dan de Freiheitssender.

bou
teg
pro
mee
mac
mak
lij
als
- v
- a
- d
- d
- h

bel
W-I

aar

Overigens moet worden gesteld, dat de Soldatensender doorgaans te veel tamboureert op de militaire tradities van het Duitse leger, op de steeds heersende tegenstellingen tussen officieren en minderen enz. Zelfs de inleiding van het programma, één der lievelingsmarsen van Hitler, moet worden gezien als een algemeen bepalend deel der uitzendingen: aansluiten op de tradities van de Wehrmacht, daarnaast echter aanspreken van de militaire jeugd en tenslotte gebruikmaken van kunstmatig te scheppen tegenstellingen en wrijvingen, die in werkelijkheid in het geheel niet of nauwelijks aanwezig zullen zijn. Het doet aan als een tegenstrijdigheid, dat in één programma elementen worden verwerkt als:

- verheerlijking der Wehrmacht;
- anti-militarisme en anti-atoom;
- desertie;
- diensttijdverkorting;
- hekelen van de Bundeswehr en ophemelen der NVA (Nationale Volksarmee).

Het is zeker niet uitgesloten dat de programma's van beide zenders in de belangstelling komen te staan van personeel van Nederlandse eenheden, die in W-Duitsland gelegerd zijn, mede door de geraffineerde opzet van de programma's.

Om op de juiste wijze voorlichting te kunnen geven omtrent het ontstaan, de aard, de opzet en de gevaren van deze programma's is dit artikel hier opgenomen.

CAMOUFLAGE EN MISLEIDING

Twee voorbeelden uit de praktijk
(Overgenomen uit "ARMOR" sep/okt 1961)

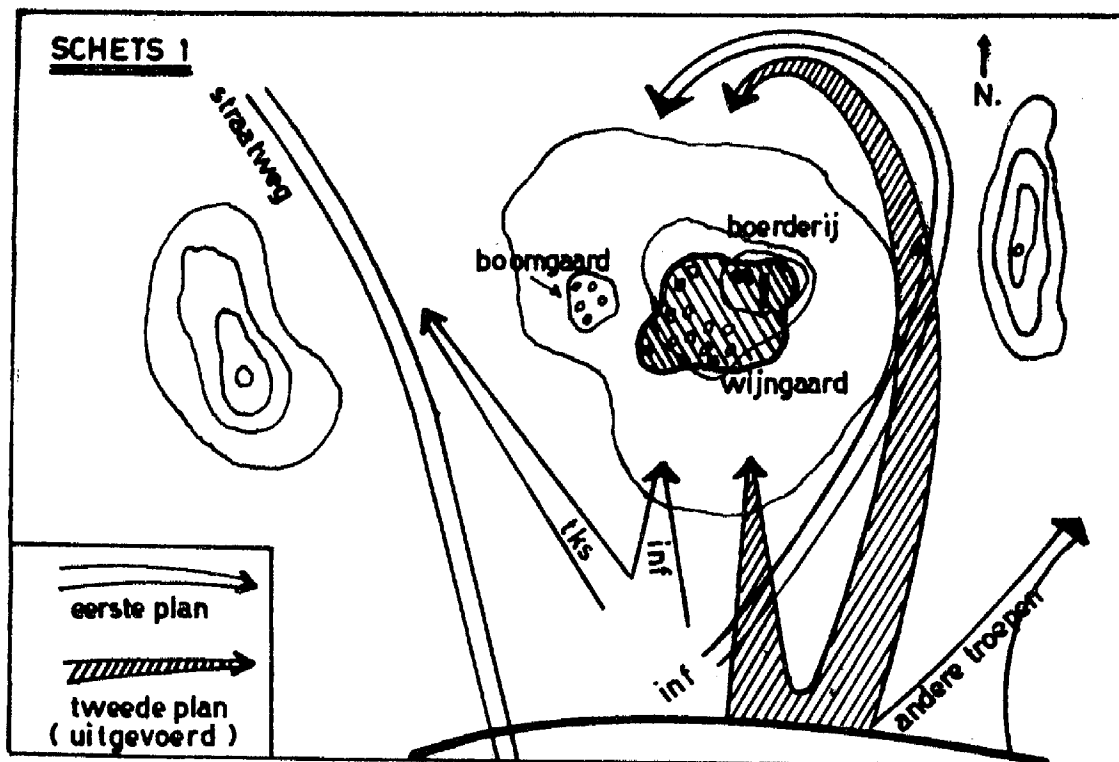
1. Italië (Camouflage van bivakterrein)

De Engelse troepen bereidden een aanval voor door terrein, hier en daar bedekt met wijngaarden, terwijl Duitse eenheden gedwongen waren terug te trekken op de rivier de Metauro. De aanval zou met enige tankeskadrons geschieden west van een plateau, terwijl infanterie (met bren-carriers) ter sterkte van een bataljon, op de rechterflank zou aanvallen op het plateau.

Een verkenningsvliegtuig meldde op dat moment dat in een kleine boomgaard, ten westen van de grote wijngaard papieren snippers zichtbaar waren. De Britse commandant vermoedde dat er latrines in de boomgaard waren, in gebruik bij de Duitsers, en wijzigde snel zijn plan.

Een compagnie infanterie met een tankpeloton onder bevel zou de Duitsers in front binden, de rest van het bataljon infanterie en van het eskadron tanks zou om de vijandelijke rechterflank trekken, en vanuit het noorden aanvallen op de wijn- en boomgaard. De infanterie zou de aanval inzetten en na het leggen van een rookgordijn zouden de tanks de aanval snel doorzetten en vanuit het noorden de wijngaard veroveren (zie schets 1).

Na een kort gevecht werden 180 Duitsers krijgsgevangen gemaakt en o.a. vier 88 mm anti-tank kanonnen buitgemaakt, de overige Duitsers wisten in de schemering te ontkomen. De aanval was een verrassing voor de Duitsers, ze hadden de aanval west van de boomgaard verwacht, gezien het daar aanwezige goede tankterrein. Gebrek aan camouflage-discipline speelde de Duitsers hier parten.

2. Noord-Afrika (Misleiding)

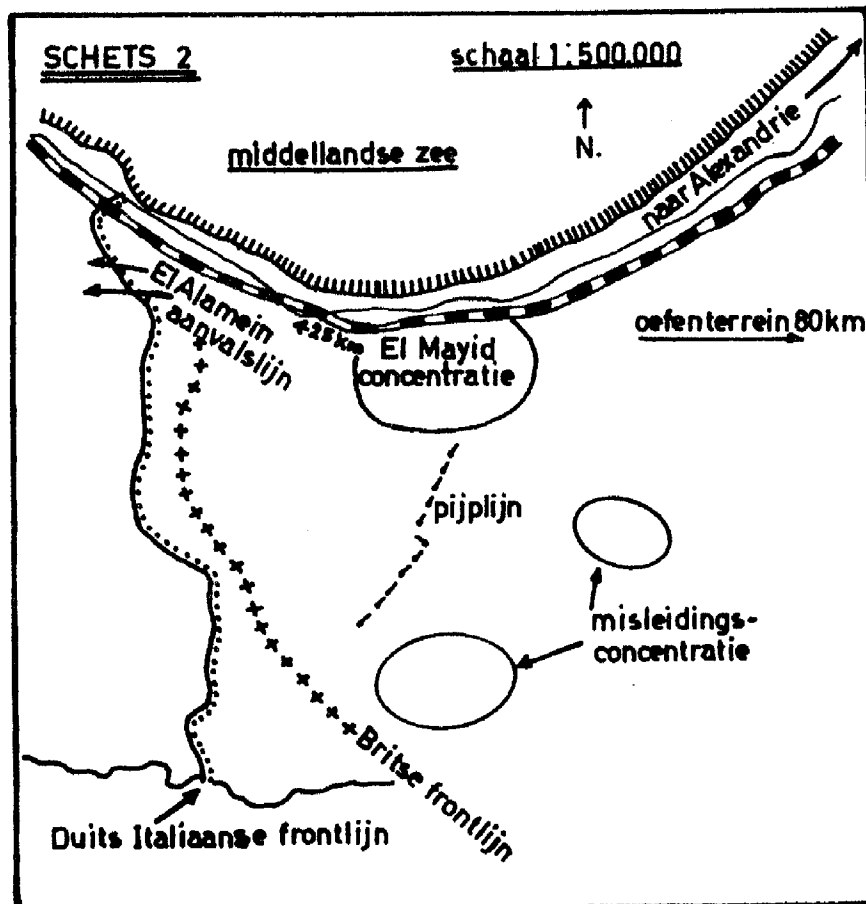
In de morgen van 24 oktober 1942 drong Maarschalk Montgomery de Duits-Italiaanse verdediging in de noordelijke sector binnen en op 2 november was deze verdediging doorbroken.

De Italiaanse divisies Bologna, Brestia en Folgore gaven zich over aan het 8ste Leger. Generaal Rommel moest terugtrekken met de 90ste en 164ste Inf Div en de 15de en 21ste Duitse Pantserdivisie, de Italiaanse pantserdivisies Littorie en Arieste waren ook op de terugtocht. Rommels verliezen waren: 10.000 doden, 15.000 gewonden en 30.000 krijgsgevangenen. Hij verloor o.m. 1000 stukken geschut en 600 tanks.

Maarschalk Montgomery bewerkstelligde een volledige verrassing. Vooral de misleiding en camouflage speelden hier een grote rol, hiervoor was een speciale eenheid ter sterkte van 2000 man geformeerd. De productie van deze eenheid bedroeg:

500 tank dummies	
800 vuurmond dummies	
2000 voertuig	"
3000 manschap	"

Het doel was: de werkelijke voorbereidingen te maskeren en de vijand te misleiden door diens aandacht op een onbelangrijke frontsector te vestigen. Troepenverplaatsingen in de woestijn zijn zeer moeilijk te camoufleren, aanleg van nieuwe wegen trekt direct de aandacht van de vijand.

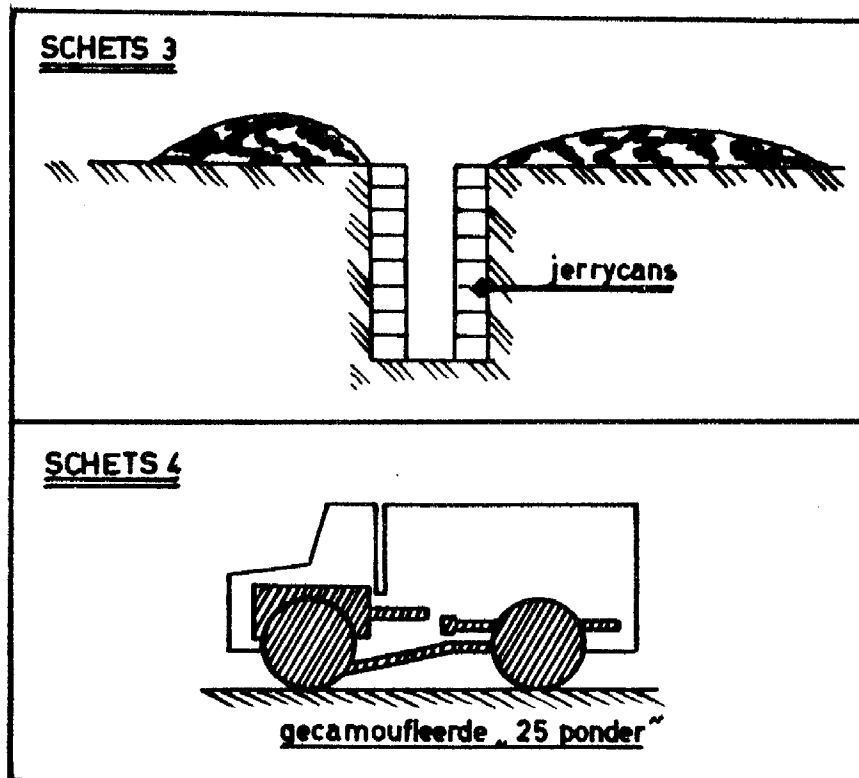
Noordsector:

Hier lagen de spoorweg en de hoofdweg langs de zee. Bovendien de militaire verbindingswegen, door de woestijn gemaakt door de troepeneenheden. Ter voorbereiding van de operatie moesten extra verbindingswegen in gebruik gesteld worden. Men besloot om de bestaande verbindingswegen tot een maximum te benutten en om oude sporen, overgebleven uit vroegere acties, weer in gebruik te nemen. Toch bleef er een grote behoefte aan nieuwe wegen en men legde ze bij gedeelten aan, zonder ze alle direct te gebruiken, en de laatste gedeelten liet men niet aansluiten, om de indruk te wekken dat dit lokale verbindingswegen waren, in gebruik tot regimentsniveau. De aansluitingen werden pas gereed gemaakt, vlak voor het offensief begon.

Een grote voorraad jerrycans werd 's nachts in loopgraven en anti-tankgrachten opgeslagen in eerste lijn (zie schets 3).

Andere voorraden (o.a. geconserveerde levensmiddelen) werden ingegraven of gecamoufleerd als voertuigen, aan het eind van de slecht gecamoufleerde sporen van de voertuigen die de goederen brachten en die langs hetzelfde spoor terugreden. Van tijd tot tijd werden de "voertuigen" verplaatst en zelfs gemitralleerd door vijandelijke vliegtuigen.

In deze sector werden vier divisies "verborgen", twee infanterie- en twee tank-divisies en een tank-brigade, ongeveer een maand vóór "D" day. De reserve van de divisies, reeds in de lijn, werden hiertoe zover mogelijk voorwaarts geplaatst. De oude opstellingen van de reserves werden door twee verse infanterie-divisies ingenomen. Alle verplaatsingen vonden bij nacht plaats en geen nieuwe stellingen werden gegraven. De tank-divisies leverden meer moeilijkheden op. De logistieke voertuigen hiervan werden drie weken

CC

se
de
tc

we

voor "D" day verplaatst naar de omgeving van El Mayid, 15 mijl oost van El Alamein, het betrof \pm 4000 voertuigen die zeer verspreid opgesteld werden om een statische oorlogvoering te suggereren. Na een week werd een groot deel teruggenomen en door dummies vervangen, die weer na twee weken door de tanks vervangen werden, welke intussen 50 mijl oost van El Alamein zonder speciale camouflagemaatregelen geoeffend hadden.

Op 17 en 18 oktober verplaatsten deze tanks zich naar de misleidingsgebieden in de zuidsector, de indruk wekkend dat het een verplaatsing voor oefendoeleinden betrof. Daar aangekomen werd gestopt en de indruk gewekt dat voorbereidingen voor een aanval werden getroffen. Gedurende 19 en 20 oktober bleven ze ter plaatse in de nacht van 20 op 21 en 21 op 22 oktober werden ze verplaatst naar de omgeving van El Mayid, dummie tanks achterlatend in het oude gebied. In de noordsector namen ze de plaats in van de daar opgestelde en reeds genoemde dummie voertuigen en dummie tanks, die niet van echt te onderscheiden waren. Bij de nachtelijke verplaatsingen moest iedere tank het spoor van zijn voorganger of oude sporen precies volgen, wat vooral bij nacht geen sinecuré is.

Zuidsector:

Hier werd het aantal dummies uitgebreid na vertrek van de tanks, ondiepe loopgraven met zwart geverfde bodems werden aangelegd en ongeveer 500 dummie tanks werden hier "ingezet". Dummie soldaten werden ook bij keukens en latrines geplaatst en vaak van plaats veranderd. Overdag reden duizenden logistieke voertuigen af en aan om grote verzorgingsactiviteit te suggereren en zelfs werden dummie waterpijpleidingen aangelegd om het belang van deze sector te illustreren, met een lengte van \pm 20 mijl. Een goed opgezet en voorbereid

"berichtenverkeer" onderstreepte in deze sector de aanwezigheid van de grote troepenconcentraties. Een sterke luchtverdediging was hier inderdaad aanwezig en maakte het de Duitse luchtmacht lastig, er viel hier ook wel wat te verdedigen! De aanwezige stukken artillerie (25 ponders) waren steeds bezig met inschieten en verplaatsten zich met de dummie stukken regelmatig. De aanwezige infanterie voerde 's nachts goed voorbereide aanvallen uit op de Duitsers.

CONCLUSIE

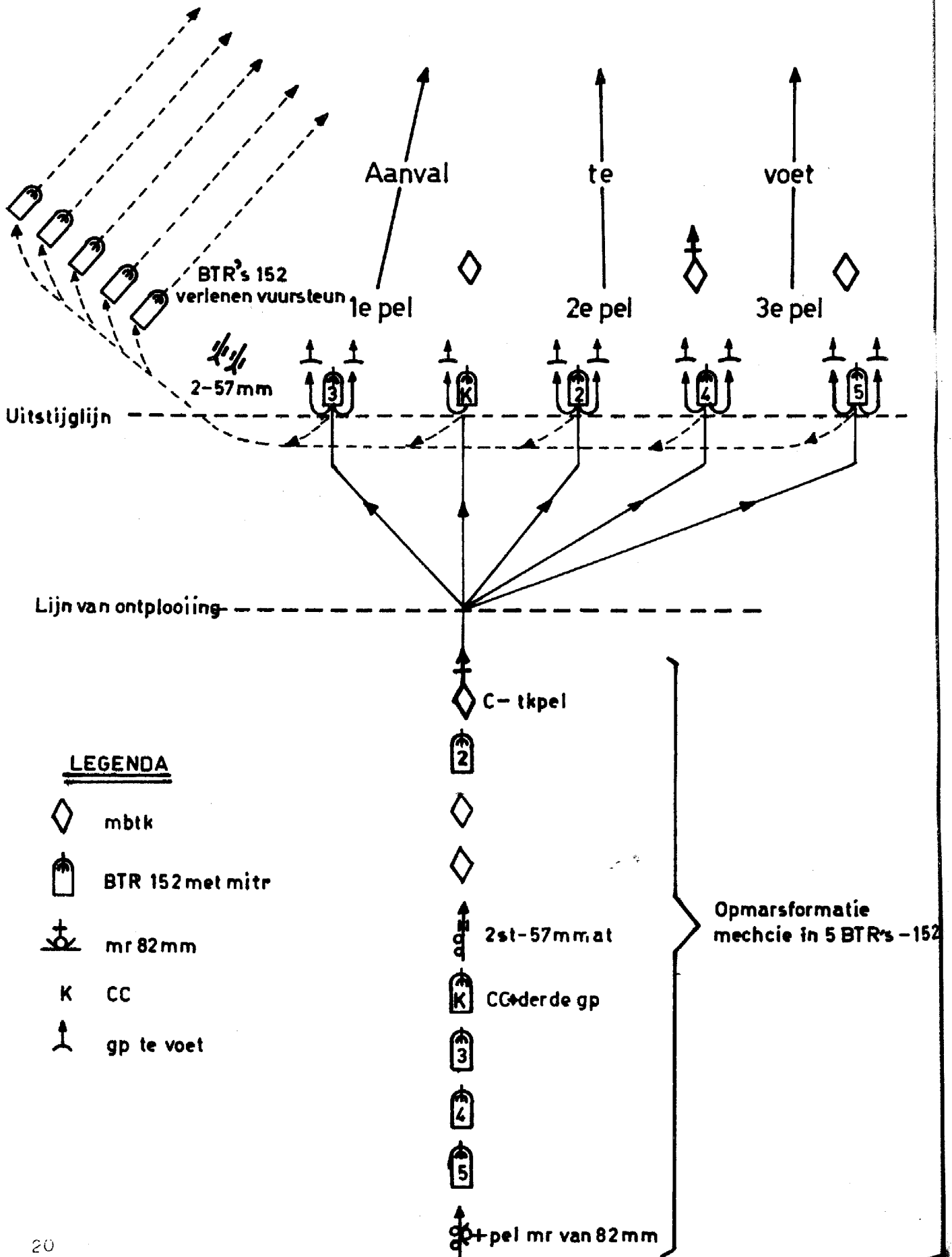
Al met al een geweldig misleidingsproject, doch de verrassing bij de Duitsers was volledig. Rommel en zijn staf waren er zeker van dat de hoofdaanval in de zuidsector zou plaats vinden en verplaatsten de Italiaanse tankdivisie "Littorie" vanuit de reserve naar het zuiden.

De reden van het succes was onder meer te danken aan een zeer goede samenwerking tussen de troepen- en camouflageeenheden.

.....

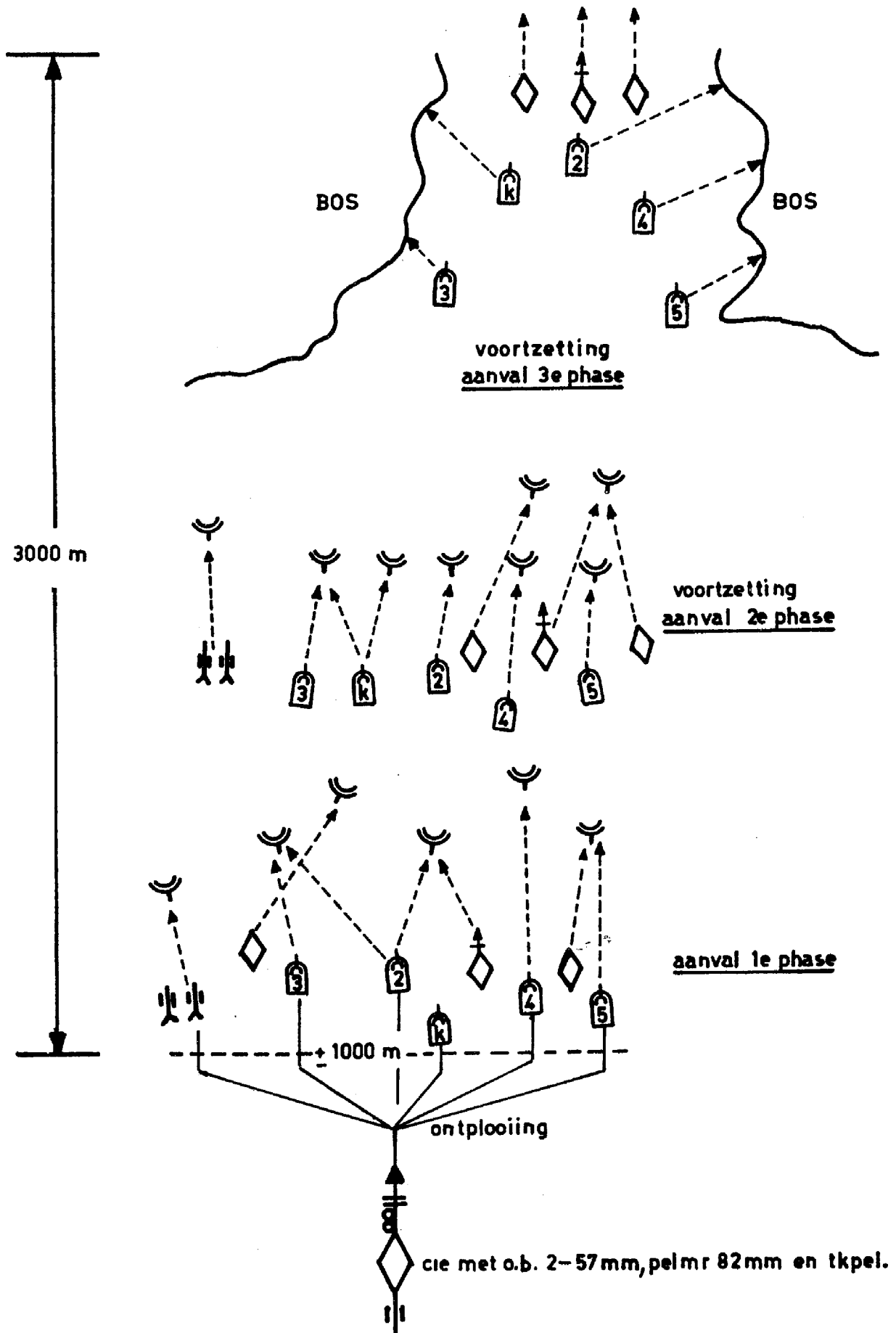
A.

EEN SOVJET MECHCIE ZET DE AANVAL IN VANUIT DE BEWEGING MET UITGESTEGEN INFANTERIE

B.

EEN SOVJET MECHIE(+) IN DE AANVAL VANUIT DE BEWEGING (GEHEEL OPGEZETEN)

ELECTRONICS ON THE BATTLEFIELD

Colonel G.A. Bartley- Denniss,
M. Brit. I.R.E., Assoc. I.E.E.
(Slechts voor een deel overgenomen)

fc
cc
fi
re

The elements and processes of battle

Now let us turn to the battlefield. The principal elements of battle are Fire Power, Mobility, Command and Control, Intelligence and Logistics.

Although intelligence is often included under the heading of command and control since it is an essential prelude to the making of a command decision, it is here listed separately because I propose to consider it in some detail in the article.

I

Let us begin by considering fire power. The great increase in the range and accuracy of modern weapons has been largely achieved by the use of electronic equipment in their guidance and control systems. This increased range, together with the use of nuclear warheads, has forged an increasing mobility and dispersion on the battlefield. It has also led to a need for smaller and more mobile headquarters, with requirements for alternative headquarters and means of command. This in turn has resulted in new demands on communication systems.

C

The increase in area, dispersion and mobility of the battlefield has greatly increased the difficulty of providing up-to-date and accurate intelligence from which command decisions can be made and targets for weapons acquired. The provision of this intelligence, by night and day under all conditions of weather, is leading to the requirement for new sensory devices for use on the ground and in the air, and for the means of transmitting the information so acquired to the place where it is needed. At headquarters, manual methods of storing, processing and retrieving information are likely to be too slow to meet the commander's needs. Not the least difficult problem is how to display the resulting intelligence to a commander or staff officer in a form in which it can be quickly and accurately assimilated.

D
t

Next it is necessary to provide a commander with the means of imposing his will on the forces under his command and, through them, on the enemy. In the past a commander has often exercised a decisive influence on the battle by visits to subordinate commanders at critical moments, in order to discuss the operational situation personally and to transmit his orders forcefully. In the mobile nuclear battle, with constant enemy infiltration and manoeuvre, this will be possible only with the provision of suitable aircraft equipped with adequate communication, position display systems, and other means of control. Whether a commander is at this headquarters or out in the battlefield, he must be provided with good communications at all times.

F

Finally, in logistic planning and operations, large amounts of data have to be handled rapidly and accurately in order to maintain an army and its weapons in the field. Here again present methods of data handling and communications are too slow to meet the commander's need.

M

In all these elements of battle, it is apparent that there is an urgent requirement for improved methods of information gathering, information handling and display, for control and for communications. It is to meet these requirements that electronics are playing an ever-increasing part in battle. However we must be quite clear on one matter. These electronic devices are merely the means of assisting the efficient exercise of the command function; they are not the command function itself. The day is still very far off when we shall put five stars on a computer and salute it!

C

C

L

Naturally the introduction of a large amount of complex and expensive electronic equipment has caused a great deal of concern to those who have to operate and maintain it in battle. The introduction of new equipment may be justified

H
i
n

for a number of different reasons. It may enable us to carry out a task that could not previously be done at all, or it may enable us to do a task more efficiently than before. In these days of limited manpower resources, a further reason may be to enable us to perform a given task with fewer men.

T H E B A T T L E

Table 1

<u>PROCESSES</u>		<u>ELEMENTS</u>	
<u>Information</u>)		
aquisition)		
transmission)	fire power)
sorting, storing, collating)	mobility)
display)	command and control) communications
)	intelligence)
<u>Command decision</u>)	logistics)
transmission)		
implementation)		

ENVIRONMENT

Darkness, fog, heat, cold, mud, sand, water, snow, tiredness, fear, hunger, thirst, enemy interference.

Table 2

<u>ELEMENTS OF BATTLE</u>		<u>APPLICATIONS OF ELECTRONICS</u>
)	warheads (nuclear and conventional)
)	guidance and control
<u>Fire power</u>)	artillery computation
)	night fighting aids
)	communications
)	night movement aids
<u>Mobility</u>)	position fixing
)	communications
)	information processing
<u>Command and control</u>)	communications
)	surveillance and target acquisition
<u>Combat intelligence</u>)	communications
)	storage, processing and display
)	information processing
<u>Logistics</u>)	communications

However we must always be careful that, in saving operating manpower, we do not involve ourselves in an unacceptable increase in our demand for skilled maintenance manpower which is always in short supply.

It was said of a notorious philanderer that at the age of 85 he was still chasing women; but when asked why, he was unable to remember. Before we introduce new equipment, we must be quite sure what we want to achieve with it. We must not chase women or electronic equipment unless we know what we want to do with them when we get them.

I should now like to discuss the various elements of battle and the part that electronics is playing in each of them. Table 1 shows the elements and processes of battle. The left hand column shows the processes that must be carried out in exercising the command function, whether this leads to the movement of a formation or the delivery of fire power. This process or cycle is repeated time after time, as each previous command decision changes the situation on the battlefield. It takes place at all levels from the infantry section commander to the Army Commander. It is also a process integral to every weapon system.

At the bottom of the table are listed the environmental factors which are present in battle and which affect either men or machines or both. The factors are of the utmost importance and are the main reason why so much commercial equipment is not suitable for military use. In industry or in the home, one can usually specify the environment with some accuracy. This is never true in battle, for we must always expect the unexpected. Any systems we develop must always be capable of reacting to failures caused by human frailty, enemy action or the influence of the elements. Here we have two conflicting factors. If we replace the human operator by a machine, we remove the possibility of human failure under the stress of battle. On the other hand a fully automatic system, which may achieve extremely high efficiency while it is working under foreseeable conditions, may be quite unable to adapt itself to sudden unforeseen emergencies. Therefore on the battlefield it may often be desirable to use semi-manual systems in which the man still plays a considerable part and which are more readily adaptable to operation under emergency conditions. In any case we must carefully examine the task to be performed in order to decide which operations or decisions must be carried out by men and which can be better done by machines.

Application of electronics

In Table 2 are shown the applications of electronics in each element of battle. It will be seen that communications feature in all of them, but communications are also the link which bind all the elements of battle together under the direction of the Commander, as indicated in Table 1. Communications today are almost entirely carried out by the use of electronic equipment and radiated electromagnetic energy. Communications are the business of everyone in battle, and this aspect of electronics is therefore of direct concern to all soldiers irrespective of their Arm.

I have said earlier that the provision of Combat Intelligence is an essential prelude to the making of a command decision. Although there are examples in the history of war of successful command decisions made as a result of intuition or blind guessing, this technique ultimately leads to disaster. It seems worthwhile to devote some space to the problem of combat intelligence.

Combat Intelligence

Combat intelligence is that knowledge of the enemy, the weather and geographical features required by a commander in the planning and conduct of operations. It is the business of all combat troops at all times. The two major divisions of Combat Intelligence are Combat Surveillance and Target Acquisition. Combat Surveillance is a continuous (all weather, day and night) systematic watch over the battle area for the provision of timely information for combat intelligence. Target Acquisition is that part of combat intelligence involving the detection, location and identification of targets in sufficient detail to permit

target analysis and the effective employment of weapons. There is no hard and fast dividing line between these two divisions of Combat Intelligence. The difference is one of degree, particularly in timeliness and accuracy.

During the past 20 years the development of fire power and mobility has been enormous. This has in no way been matched by the development of means of finding out what is happening on the battlefield and of locating targets for weapon system. During the last few years, this discrepancy between fire power and mobility on the one hand and combat intelligence on the other has become a critical factor in the conduct of operations. Attempts have been made in the past to provide additional means of acquiring information in the land battle by modifying equipment originally designed for other purposes. This was particularly true of radar for surveillance and weapon location, where the first generation equipments in all countries were originally developed for use in the air or sea battles. This led to inefficient results and to lack of confidence on the part of the users.

There are now, under development or in use in many countries electronic equipments specifically designed to meet the requirements of Combat Intelligence. It therefore seems desirable to examine the nature of targets in the land battle. I am here using the word "target" to mean an intelligence target, not necessarily one which it is intended to engage with fire power.

Ground targets in the land battle are not usually capable of definition in the way that ships, aircraft and missiles can be defined. In the air battle the target aircraft or missile, except at very low altitudes, is viewed against a highly contrasting background of what is virtually free space. Similarly in the sea battle, the surface targets must be detected against the contrasting background of the sea. The targets in the sea and air battle are ships, aircraft or missiles which can be defined by means of their physical dimensions and the material of which they are made. They do not usually change physical shape from moment to moment although the enemy may take various measures to confuse or mislead an information gathering system. Therefore we can design equipment to locate the target itself - a ship locator or an aircraft locator.

In the land battle the situation is quite different. Firstly the intelligence target one is looking for is usually composed of an aggregate of smaller elements such as men, vehicles, weapons etc. The positions of these components is constantly changing in relation to each other; there is no constant shape to search for, although there may sometimes be a recognisable pattern. Secondly one can rarely observe a battalion, a company or even a section as a single entity at one time, much less a division or a corps. The presence of a formation in a certain area is usually indicated by a number of discrete observations made by different observers over a period of time on different components or actions of the target. For instance the presence of a battalion in a certain area may be indicated by such observations as a particular type of weapon firing, a number of soldiers moving, a particular type of vehicle, vehicle tracks and so on. Thirdly these land targets have to be observed against the background of the terrain, and the natural and manmade objects thereon. The wanted targets have to be sorted out from unwanted targets, such as the indigenous population and refugees who are moving into the area.

The terrain is rarely flat and its nature changes enormously from place to place. Indeed the terrain is the overriding problem in the detection of ground targets.

These factors mean that it is not possible to produce a device such as a battalion or division locator, or even a weapon system locator. One has instead to design equipment to detect the different elements of the target or its behaviour, and subsequently to combine the resulting information into the item of intelligence required. These target elements are known as intelligence indicators, and include such things as movement, sound, vehicles, weapons, men, elec-

tro-magnetic radiations, man-made excavations, vehicle tracks and so on. Informations on a single element may be of little value to a commander. What he requires is a build up of information on a number of indicators into an intelligence target.

The technical problem is therefore to design sensors to detect these indicators under all conditions of weather, terrain and battle. A sensor that is highly suitable for detecting one indicator may be useless at detecting another. A sensor that may work excellently in darkness may be useless in smoke or fog. Because of the great influence of terrain, a particular sensor may be very efficient in one area and useless in another. I have particularly emphasised these factors because they provide the answer to some questions that are frequently and rightly asked. Why for instance do we need both Infra-red devices and radars to cover much the same range bracket? Why can we sometimes make use of ground-based surveillance radars and at other times need airborne surveillance devices at much the same range?

It should be stressed that these sensory devices do not produce intelligence, but merely information from which intelligence can be processed. The operation of producing intelligence requires the rapid storing, collating and retrieval of information. The intelligence so produced must then be transmitted and displayed to those who need it. At present the limiting factor is probably the availability of communications in and out of intelligence centres rather than the operations within the centre itself. However it will be of little value to improve the communications systems alone, since we shall then merely shift the bottle neck from communications to data processing. It is therefore of the utmost importance that we study means of improving our methods of data handling at the same time as we improve our communication system. Indeed the two aspects must always be considered together as one system.

An electronic digital computer is a device that can store, operate on, retrieve and present data at a very high speed with great accuracy. It can perform a wide range of operations on a widely differing data, provided that both the operations and the data can be specified unambiguously. A computer is much more than a mere high speed calculating machine.

Small lightweight computers of high reliability are now under development. The application of such computers to the processing of intelligence, artillery and logistic data is likely to provide a solution to some of our more difficult information handling problems. However an essential preliminary to the introduction of any automatic system is that we must be quite clear what we want the computer to do. If we cannot specify our requirements accurately that the computer most certainly will not achieve them.

Overgenomen uit: "The Royal Artillery".
Vol. XC nr. 1,
May 1963.

.....

HET GEMECHANISEERDE BATALJON IN DE OPMARS

Door: Generaal-Majoor der Tanktroepen
M. Besmochenko
(Uit: Voyenny Vestnik 1963)

Algemeen

Door de grote dracht en vernietigingskracht van kernwapens alsmede de mogelijkheid tot het landen van luchtlandingstroepen (verkenning- en sabotagegroepen) in de diepte van het operatiegebied, wordt de eenheid tijdens de opmars gedwongen:

- a. voortdurend gevechtsklaar te zijn;
- b. in staat te zijn om door abc-strijdmiddelen vernietigde of besmette gebieden te doorschrijden, danwel te onttrekken;
- c. het gevecht te voeren tegen luchtlandings- en/of sabotagegroepen;
- d. zich te beveiligen tegen vijandelijke luchtaanvallen.

Teneinde een ononderbroken opmars zeker te stellen, zich tegen vijandelijke verrassingsaanvallen te beveiligen, zich te kunnen ontplooiën en vanuit de beweging te kunnen aanvallen, wordt een marsbeveiliging georganiseerd.

Marsbeveiliging

De marsbeveiliging moet voldoen aan de volgende eisen:

- a. zelfstandig hindernissen kunnen nemen;
- b. de intensiteit van door abc-strijdmiddelen besmette gebieden kunnen meten en de omvang ervan vaststellen;
- c. vijandelijke verkenningsgroepen kunnen vernietigen;
- d. superieure vijandelijke eenheden kunnen binden, alsmede mogelijkheden kunnen verschaffen welke tot hun uiteindelijke vernietiging zullen leiden.

De samenstelling van de eenheid, bestemd voor de marsbeveiliging, hangt af van:

- a. de afstand tot de vijand;
- b. de wijze van optreden bij het komende gevecht;
- c. de samenstelling van de te beveiligen troepen.

Bij een beveiligde opmars kan een peloton of compagnie als nabijbeveiliging van de hoofdmacht voldoende worden geacht. Echter, naarmate men de vijand nadert en een ontmoeting met hem waarschijnlijker wordt, dient men de marsbeveiliging sterker te maken. Het behoeft geen betoog, dat de marsbeveiliging dié elementen moet bevatten, welke kunnen voldoen aan de eisen welke hierboven genoemd zijn.

Een voorhoede bestaande uit een versterkt gemechaniseerd bataljon zal veelal in staat zijn:

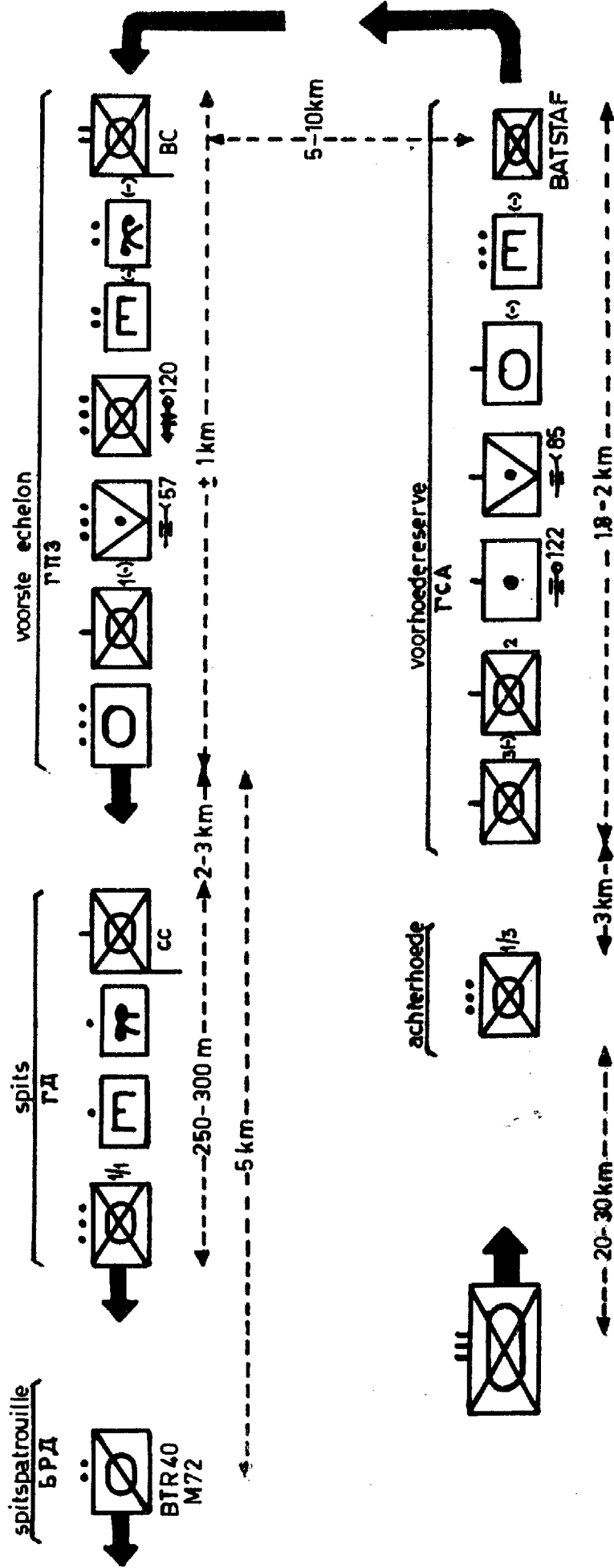
- a. vijandelijke verrassingsaanvallen af te slaan;
- b. vijandelijke verkennings- en beveiligingselementen te neutraliseren;
- c. indien nodig vijandelijke voorste eenheden aan te vallen en uit taktisch belangrijk gebied te werpen;
- d. dit gebied te vermeesteren en te behouden tot de hoofdmacht ter plaatse is.

Indien een kernwapen op de naderende vijandelijke colonnes wordt ingezet, moet de voorhoede de overgebleven weerstand neerslaan en de mogelijkheid tot het herstel van 's vijands gevechtskracht verhinderen.

Bij het versterken van de voorhoede met het doel deze de zojuist beschreven opdrachten te kunnen laten uitvoeren dient regening gehouden te worden met het feit dat de beweeglijkheid en de mogelijkheid tot het zelfstandig uitvoeren van de opdracht geen geweld mag worden aangedaan.

MECHBAT ALS VOORHOEDEBAT V/E MECHREG (mogelijke groepering)

SCHEMS No 1

NOOT: De spitspatrouille heeft een verkennende taak en is afkomstig uit de voorhoedereserve

Voorhoede-bataljon

Samenstelling (zie schets nr 1)

Een voorhoede kan worden samengesteld uit: een gemechaniseerd bataljon, een tankeskadron, een batterij 85 mm at, een batterij 122 mm hw, een peloton sappeurs en een abc-verkenningsgroep. (Bij de samenstelling werd rekening gehouden met het feit dat een ontmoetingsgevecht met de vijand waarschijnlijk is.)

Het spreekt vanzelf dat een dergelijke samenstelling niet voor elke opdracht het meest doeltreffend zal zijn. Belangrijk is echter, dat de voorhoede voldoende beweeglijk blijft en over de vuursteunmiddelen beschikt om de opdracht met succes te kunnen uitvoeren.

De afstand tussen voorhoede en hoofdmacht is afhankelijk van verschillende factoren. Normaal zal de afstand zodanig worden gekozen, dat de commandant van de eenheid tijd en ruimte krijgt voor het nemen van zijn besluit en om zijn hoofdmacht te ontplooiën en gevechtsklaar te maken. Aangenomen wordt dat een regimentscommandant voor het maken van de beoordeling van de toestand, het nemen van zijn besluit, het uitgeven van de bevelen ongeveer 1 uur nodig heeft. De afstand voorhoede/hoofdmacht dient derhalve 20-30 km te bedragen. Verplaatst men zich door berg- (heuvelachtig), begroeid- of moerassig terrein, danwel marcheert men te voet, dan wordt de afstand korter genomen.

Het is juist, om bij een opmars, waarbij contact met de vijand waarschijnlijk zal zijn, de tankeenheid en de artilleriesteun aan de kop van de voorhoedereserve te plaatsen. Hiermede wordt mogelijk gemaakt dat:

- a. onmiddellijk bij verrassing de vijand onder vuur kan worden genomen;
- b. snel kan worden ontplooid en overgegaan tot de aanval vanuit de beweging.

Voorste echelon (zie schets nr 1)

Het voorste echelon zal veelal bestaan uit: een gemechaniseerde compagnie, een tankpeloton, een peloton at 57 mm, een peloton mr 120 mm en een abc-verkenningsgroep. Het verplaatst zich voor de voorhoedereserve op een afstand van 5-10 km.

De samenstelling van het voorste echelon en de afstand tot de voorhoedereserve maakt het mogelijk om bij een ontmoetingsgevecht:

- a. de vijand verrassend onder vuur te kunnen nemen;
- b. onder dekking van de tanks en de artillerie de voorhoedereserve te kunnen ontplooiën en de vijand vanuit de beweging aan te vallen.

Spitspatrouille (zie schets nr 1)

Deze bestaat uit een groep gemechaniseerde infanterie, welke is opgezeten op een BTR-40 en één motorrijder. De spitspatrouille verplaatst zich op een afstand van \pm 5 km voor het voorste echelon uit. Zij heeft voornamelijk een verkennende taak en wordt uitgezonden door het voorhoede-bataljon.

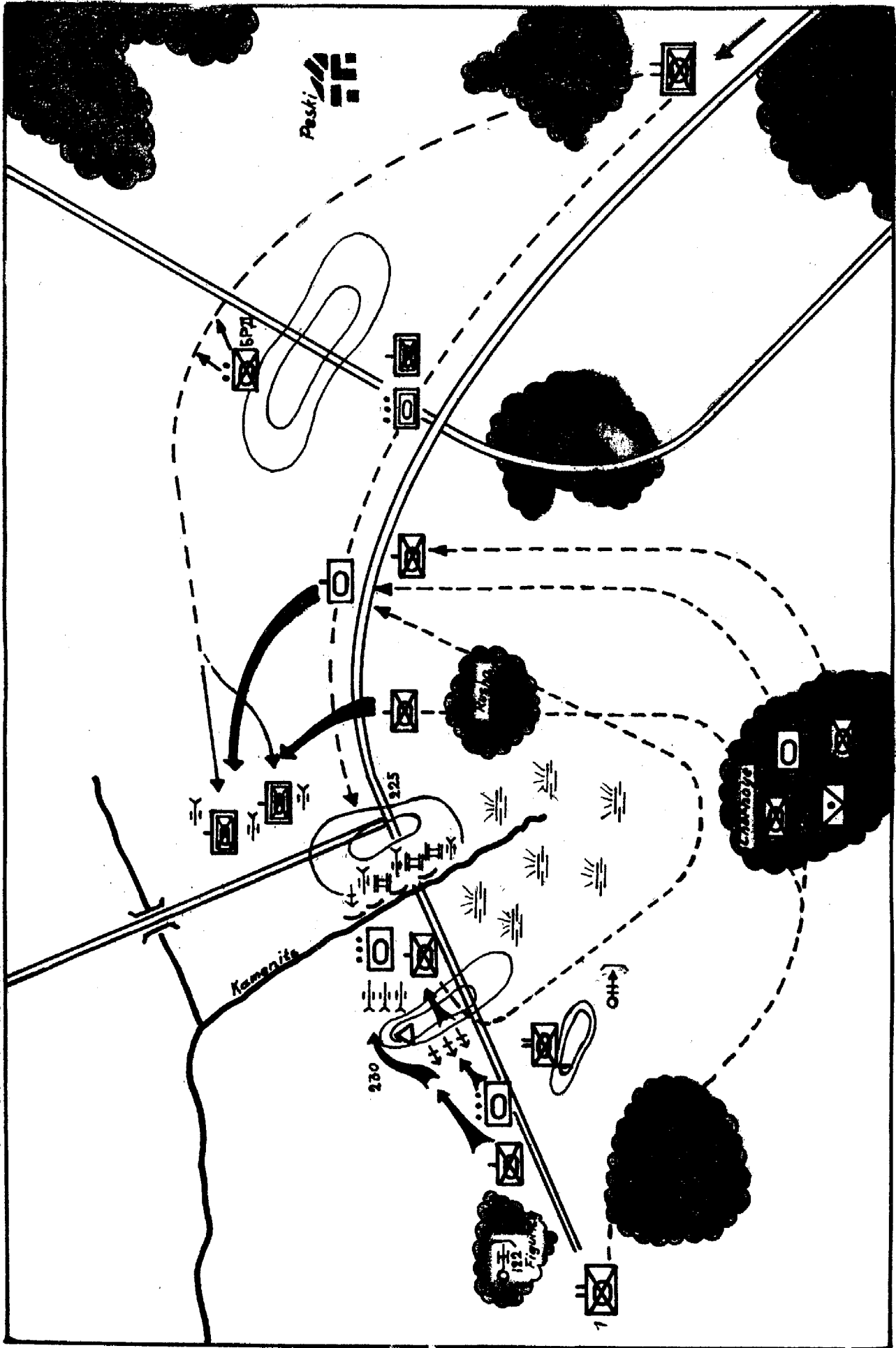
Spits (zie schets nr 1)

De spits wordt samengesteld uit een gemechaniseerd peloton, dat versterkt wordt met sappeurs en abc-verkenningspersoneel. Het marcheert op een afstand van 2-3 km voor het voorste echelon uit.

Bevelvoering

Zowel de commandant van de voorhoede als de commandant van het voorste echelon verplaatsen zich aan de staart van het vooruitgeschoven beveiligingselement. Omvang, volgorde en soort van werkzaamheden, uit te voeren door de commandant van een voorhoedebataljon zijn afhankelijk van de toestand en de ter beschikking staande tijd. Nadat het bevel voor de opmars door de commandant is ontvangen,

ONTMOETINGSGEVECHT VAN EEN VOERHOEDEBATALJON SCHEIS No 2

wo
ge
me
wc

ge
a.
b.
c.
d.
e.
f.
g.
N.
ve
sp
2
aa
ra

ze
vi
al
Oe

ee
oj
to

vr
de
de
r
sv
hm
d
hd
vl
ot
wi
v
c

worden waarschuwingsbevelen uitgegeven. Hierna wordt een analyse van de opdracht gemaakt, de marsweg in detail verkend, lijnen vastgesteld waar mogelijk contact met de vijand zal worden gemaakt, de mogelijkheden voor het eigen optreden overwogen en het voorste echelon samengesteld.

Het bevel wordt mondeling in aanwezigheid van alle ondercommandanten uitgegeven. Het omvat onder meer de volgende punten:

- a. gegevens vijand;
- b. opdrachten;
- c. lijnen van mogelijk contact met de vijand;
- d. samenstelling van de eenheden en de afstanden tussen de colonnes;
- e. passeertijden, aanvangspunten en regelingslijnen;
- f. verbindingen;
- g. bevelvoering.

N.B.: De bevelvoering tijdens de verplaatsing en het ontmoetingsgevecht wordt zoveel mogelijk uitgevoerd door gebruikmaking van korte radio-codetekens en afgesproken vuurwerkseinen. B.v.: Contact met de vijand: over de radio "333" alsmede 2 rode lichtkogels; vijandelijke luchtaanval: over de radio "777" alsmede een aanhoudend signaal met de sirene; radio-aktieve en chemische besmetting: over de radio "555" alsmede 2 groene lichtkogels.

Voorts wordt opdracht gegeven om in ieder voertuig manschappen aan te wijzen voor grond- en luchtwaarneming, de boordwapens worden gereed gehouden om het vuur te openen op laag vliegende vliegtuigen en de beschermende kleding tegen abc-strijdmiddelen wordt gereed gehouden.

Oefening (zie schets nr 2)

In de vooravond kwamen meldingen binnen verkregen door luchtverkenning, dat een vijandelijke concentratie, bestaande uit infanterie, tanks en artillerie zich op \pm 120 km o in de richting van de opmars bevond en zich in w richting verplaatste (niet op schets).

Het 1e gemechaniseerde bataljon, dat was aangewezen om op te treden als voorhoede had de voor dit doel geëigende samenstelling. Het had opdracht in o richting langs de weg op te marcheren en de hoofdmacht te beveiligen. De gemiddelde marssnelheid bedroeg bij duisternis 22 km en bij daglicht 25 km per uur.

Bij dagaanbreken kreeg de voorhoede-commandant bericht dat verkenningsonderdelen van het hogere niveau de vijand op een afstand van 20 km voor het voorste echelon hadden waargenomen.

Korte tijd daarop meldde commandant spitspatrouille vanaf hoogte 230 per radio dat op hoogte 225 een gepantserd voertuig en twee motorrijders waren verschenen. Hij had contact met de vijand vermeden en de verkenning in de diepte voortgezet.

Nadat de commandant het optreden van de spitspatrouille had goedgekeurd gaf hij het voorste echelon opdracht de snelheid op te voeren en hoogte 225 te vermeersteren. Hierna ging hij over tot de volgende beoordeling van de toestand:

Uit de samenstelling van de vijand, die op hoogte 225 de verkenning uitvoerde, concludeerde hij dat dit 's vijands verkenningseenheid moest zijn en dat zich hierachter diens marsbeveiliging en hoofdmacht moest bevinden. Dit zou er op duiden dat een ontmoetingsgevecht zou kunnen plaats vinden aan een van de zijden van de beek de "KAMENITS". Het beste terrein voor de ontplooiing en de aanval van de voorhoedereserve was gelegen aan de o zijde van de beek. Voor de vijand echter leende zich de w zijde van de "KAMENITS" beter om het gevecht aan te gaan dan de o zijde. Uit deze veronderstelling stond het vrijwel vast dat een ontmoetingsgevecht met 's vijands voorhoede onvermijdelijk zou zijn. De vijand zou waarschijnlijk trachten zich n van de marsweg te ontplooiën, aangezien de begroeiing en het moerassige terrein aan de z zijde hem in zijn bewegingen zou hinderen. Voor onze voorhoedereserve daarentegen bood het voordelen om z van de marsweg te ontplooiën en van de begroeiing gebruik te maken om gedekt te naderen.

De commandant van het voorhoedebataljon had de toestand juist beoordeeld, hetgeen uit het volgende moge blijken: na de rand van het bos "FIGURNY" te hebben bereikt, kreeg de spits vuur vanaf hoogte 230. Snel werd ontplooid in linie en het vuur van de vijand werd beantwoord. De commandant van het voorste echelon die het optreden van de spits op de voet volgde, nam drie vijandelijke mitrailleurs waar, welke op de w helling van hoogte 230 stonden opgesteld. Hij besloot met zijn tanks en de gemechaniseerde infanterie een aanval vanuit de beweging op deze heuvel uit te voeren. Hij gaf snel zijn bevel, per radio, aan de naderende colonnes van het voorste echelon. Nadat de gemechaniseerde infanterie en de tanks in gevechtsformatie waren ontplooid, ging hij tot de aanval over. De vijand trok zich snel terug. Het voorste echelon rukte op naar de o helling van hoogte 230 en zette de aanval voort in de richting van heuvel 225. Zodra echter de beek was bereikt kwamen tanks en infanterie onder effectief vuur van vijandelijke tanks, artillerie en mitrailleurs welke zich bij hoogte 225 bevonden. Ondanks het dekkingsvuur van de mortieren 120 mm en het at-geschut 57 mm vorderde de aanval in o richting slechts langzaam.

De commandant van het voorhoedebataljon, die het optreden van het voorste echelon kon waarnemen, kwam tot de conclusie dat de vijand er eerder in zou slaan hoogte 225 te vermeesteren dan het voorste echelon. Ook zou het voorste echelon zonder ondersteuning er niet in slagen de vijand uit de verkregen positie te werpen. Op dit ogenblik kwam juist een bericht van de spitspatrouille binnen, dat een colonne bestaande uit ± één bataljon infanterie versterkt met tanks aan de w rand van het bos, z van het oord "PESKI" gelegen, was verschenen. De bataljonscommandant was nu overtuigd dat zijn beoordeling van de toestand juist was geweest.

Hij kwam tot het volgende plan voor de aanval: de voorhoedereserve (bestaande uit twee gemechaniseerde compagnieën en het tankeskadron minus) zou in zo richting verplaatst worden naar het bos "CHORNOYE" en van daaruit de vijand in de flank en de rug aanvallen. De uitvoering van deze manoeuvre zou tegelijkertijd gepaard gaan met een frontale aanval van het voorste echelon welke aanval door artillerie gesteund zou worden. Teneinde het manoeuvre-element zo krachtig mogelijk te maken, zou, nadat de vuurbasis het vuuroverwicht had verkregen, het tankpeloton n van het bos "RUSHA" bij de voorhoedereserve worden gevoegd.

Uitvoering: onder dekking van de frontale aanval van het voorste-echelon, gesteund door artillerie en mortiervuur, verplaatste de voorhoedereserve zich naar het bos "CHORNOYE". Hier werd tot de ontplooiing overgegaan en de vijand vanuit het bos "RUSHA" in de flank aangevallen. De aanval vond plaats op het moment dat de vijand bezig was met zijn ontplooiing en zich gereed maakte het voorste echelon aan te vallen. De vijand werd door de onverwachte aanval volkomen verrast, hetgeen tot haar totale vernietiging leidde.

Conclusie en nawoord

De oefening leert dat door een snelle ontplooiing in gevechtsformatie: het verrassend onder vuur nemen van de vijand en het uitvoeren van een snelle en een gedurfde manoeuvre, teneinde de vijand bij verrassing in de flank en de rug aan te vallen, een superieure tegenstander in een ontmoetingsgevecht buiten gevecht kan worden gesteld.

Voorts dient gestreefd te worden naar het volgende: bij een ontmoetingsgevecht waarin een voorhoedebataljon is betrokken moet het voorste-echelon onmiddellijk trachten taktisch belangrijk terrein te vermeesteren; door aanvallend op te treden de vijand te dwingen zijn hoofdmacht te ontplooiën; hem te binden en zo groot mogelijk verliezen toe te brengen. Tijdens dit optreden dient de voorhoedereserve de manoeuvre uit te voeren en de vijand door een aanval in de flank en in de rug te vernietigen.

Het kan echter voorkomen dat een dergelijk optreden niet mogelijk is. Indien

bij een ontmoetingsgevecht de eenheid wordt gesteund door een kernwapen, verdient het aanbeveling met de gehele voorhoede frontaal aan te vallen. Zulks is ook van toepassing indien het terrein de manoeuvre niet toelaat of het voorste echelon tijdens het gevecht zoveel aan kracht heeft ingeboet dat het niet meer in staat is als vuurbasis op te treden, of indien voor de manoeuvre teveel tijd wordt gevraagd. De mogelijkheid om de vijand in front te binden en hem tegelijkertijd op beide flanken aan te vallen dient eveneens overwogen te worden. Welke methode bij een bepaald optreden voorkeur verdient, dient af te hangen van de omstandigheden en de geboden kansen.

NASCHRIFT REDACTIE

Of dit artikel de officiële Sovjet doctrine weergeeft, zoals in de voorschriften is vastgelegd, is een vraag. Zeker is dat de hier beschreven organisatie en het optreden gebaseerd is op de ervaringen bij oefeningen waarbij de grote afstanden tussen de delen van het voorhoedebataljon en het bataljon en regiment met redenen omkleed zijn vermeld.

Deze grote afstanden worden dus zeker noodzakelijk geacht. Overigens zullen zij bij contact met vijand zeer snel kleiner worden. Iedere situatie zal ook bij de Sovjets zijn eigen aanpak meebrengen, doch in het algemeen kan deze organisatie van het voorhoedebataljon als gemiddelde gelden.

.....

OEFENING "OP MARS"

(kaartbladen M 745 L 2922 en M 745 L 2924)

1. Doel

In MID-Tijdschrift Nr 3-1963 is een artikel gepubliceerd: "De S2 van een painfbat (mech) c.q. tkbat bij de opmars". Om Uw sectie te oefenen in het daar in behandelde onderwerp volgt hier een korte oefening. Wellicht heeft de Sectie 3 ook interesse?

2. Algemene en bijzondere oorlogstoestand

Op 10 mei is de oorlog uitgebroken tussen Groenland (Agressor) en Blauwland. Beide partijen zijn de opmars begonnen. Groenland teneinde Blauwland te bezetten, Blauwland teneinde voorbereide verdedigende opstellingen in te nemen.

91 Painfbrig marcheert op langs de as ROTENBURG (2784), HEMSLINGEN (4082), SCHNEVERDINGEN (5285), BEHRINGEN (6485). 91 Painfbat (mech) (+) stuitte te 111000 mei met haar spits op vijand nabij de niet vernielde brug bij LUNZEN (4684). Zie verder oleaat, achterin bijgevoegd, waarop de meldingen zijn weergegeven van de spits, 91 Verkie en lt vltgn, zoals uitgeluisterd door 91 Painfbat.

3. Opgave

- a. Maak een snelle TWTS zoals in bovenaangehaald artikel (o.a. in oleaat nr 1) is aangegeven.
- b. Geef de vijandelijke mogelijkheden weer.
- c. Daar de S3 niet aanwezig is, moet U de BC een advies geven ten aanzien van het eigen optreden. Hoe luidt dit advies en hoe motiveert U het?
- d. Hoe luidt Uw advies ten aanzien van de inzet van de verkpg?

N.B. In werkelijkheid heeft U globaal deze situatie reeds te voren onderkend in de voorbereidende fase en is de toestand vijand meer geleidelijk aan ontstaan.

re
in

BOEKBESPREKING

"SPIONAGE IN DEUTSCHLAND", door: Dr J.H. Edgar en Dr R.J. Armin. - 1962.
Uitg: Preeets/Holstein.

Dit boek wil een waarschuwing zijn aan de bevolking van de Duitse Bondsrepubliek.

De schrijvers menen, dat deze bevolking, over het algemeen vlijtig meewerkend aan het "Wirtschaftswunder" en een hoge graad van welstand bezittende, ten onrechte een gevoel van veiligheid heeft. Zij vergeet maar al te snel, dat aan de andere zijde van het IJzeren Gordijn een voortdurende strijd wordt gevoerd om de westelijke maatschappijvorm omver te werpen. Voor dit doel worden alle middelen aangewend, waarbij de inlichtingenactiviteit in algemene zin zeer belangrijk is, en wel in het bijzonder de spionage.

Het boek bevat een inleiding, waarin de meest gebruikte methoden van de Oost-Duitse agentenwerving en -opleiding worden besproken en speciaal de nadruk wordt gelegd op de veiligheidsrisico's, verbonden aan personen met bepaalde zwakheden (vrouwen, seksuele afwijkingen, geldzucht, gokken, schulden enz.), omdat deze lieden gemakkelijk onder pressie kunnen worden gezet.

In de volgende hoofdstukken worden een dertigtal "cases" d.w.z. spionagegevallen welke zich werkelijk hebben voorgedaan, uitvoerig verhaald en besproken.

Verder is een geheel hoofdstuk gewijd aan de "Leipziger Messe", welke één groot centrum van inlichtingenactiviteit blijkt te zijn, zodat U bij Uw bezoek aan een stand van een onderneming, gevestigd achter het IJzeren Gordijn, er niet alleen zeker van kunt zijn, met iemand te spreken, die inlichtingenactiviteit bedrijft, maar ook, dat een gesprek in Uw hotelkamer, uw hoekje in een café of in een restaurant, ja zelfs Uw gesprek in een taxi wordt afgeluisterd en op de band vastgelegd.

Er volgen dan nog enkele hoofdstukken over de technische middelen, welke worden toegepast bij de verschillende activiteiten (zoals fotografische apparatuur, -verbindings- en -afluistermiddelen e.d.); de organisatie van de verschillende diensten in Oost-Berlijn; zelfs een complete (?) lijst van firma's en ondernemingen welke slechts camouflage zijn voor onderdelen van de Oost-Duitse inlichtingendiensten ontbreekt niet.

Het boek is met uitstekende foto's verluicht.

Samenvattend: Een zeer interessant boek met Duitse "Gründlichkeit" door kennelijk bekwame vaklieden samengesteld, waarvan de inhoud tot nadenken en voorzichtigheid moet stemmen.

Een nadeel is, dat alle gevallen welke worden behandeld, slechts konden plaatsvinden tengevolge van de deling van Duitsland in West- en Oost-Duitsland, dus ook van één taalgebied in twee delen, waardoor mogelijkheden ontstonden en dus worden uitgebuit, welke tussen staten, waar niet zulke sterke persoonlijke bindingen bestaan en niet dezelfde taal wordt gesproken, niet aanwezig zijn.

Moge de Nederlandse lezer daarom niet denken dat in zijn land zoiets niet mogelijk is, en moge zijn veiligheidsbewustzijn door de lezing van dit boek worden versterkt.

Het boek werd de School MID aangeboden door een tweetal leidende officieren van de West-Duitse overeenkomstige instelling te Bad Ems en werd opgenomen in de Bibliotheek van de Afdeling C.I.

Majoor J.G. Franx

.....

UIT TIJDSCHRIFTEN

1. TRUPPENDIENST

nr 4, 1963:

- Taktik im Atoomkrieg - Kampfweise der Artillerie

Hierin is vooral de kwetsbaarheidsberekening van artillerieopstellingen ten opzichte van vijandelijke kernwapeninzet van belang.

2. MARINEBLAD

nr 5 en 6, 1963:

- In deze beide afleveringen staat een zeer goed vervolgartikel "Wereldrevolutie", de revolutie als communistische manifestatie.

3. MILITARY REVIEW

july, 1963:

- Rifle units in the Defense

Dit artikel geeft een samenvatting weer van artikelen uit de Voyenny Vestnik van mei 1962. Het commentaar van verschillende Sovjetofficieren op deze artikelen is hierin verwerkt.

- "Sokolovsky's" Strategy

Geeft een korte uiteenzetting over de achtergrond van het bekende Sovjetboek "Militaire Strategie".

augustus, 1963:

- G2: Key to Nuclear Targets

- Intelligence Under Nuclear Condition

Twee goede artikelen die genoemde onderwerpen op duidelijke en interessante wijze behandelen.

september, 1963:

- OKR, State Security in the Soviet Armed Forces

Een overzichtelijke uiteenzetting over de "counterintelligence departments" in het Sovjet Leger.

.....

BOEKEN

"MI 5" door John Bulloch

Een boek over "The origin and history of the British counter espionage Service".

"The two faces of Tass" door Kruglake

Dit boek behandelt de "inside story" van het Sovjet persbureau.

.....